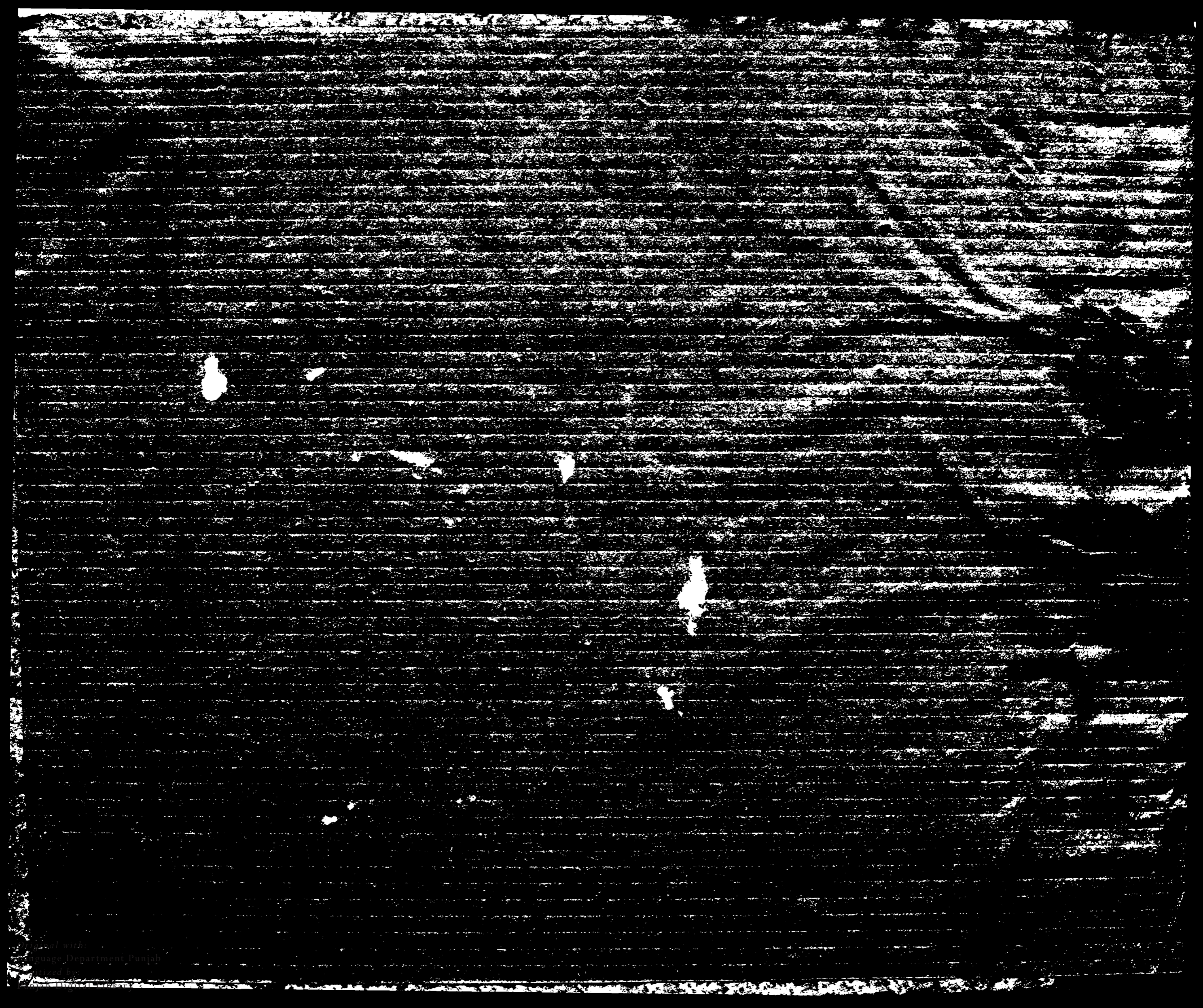

3457 + 3458 C

3457
3458

3457 - 3458 G

ਸਭ ਹਕ ਮਹਫੂਜ਼ ਬਗੈਰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਕੋਈ ਨਾ ਛਾਪੇ

3458 G.

ਰਾਜ ਨੀਤ

ਕ੍ਰਿਤ ਕਵਿ ਦੇਵੀਦਾਸ

ਜਿਸਨੂੰ

ਭਾਈਹਰੀਸਿੰਘ ਗੁਰਦਿਤਸਿੰਘਪੁਸ਼ਕਾਂਵਾਲੇ

ਬੰਗਾ ਸਿੰਘ ਪੁਰੀਆਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

ਨੇ

ਭਾਈ ਬਧਸਿੰਘ ਮਾਲਕ ਕੇ ਅਧਿਕਾਰ ਸੇ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮਤ ਪ੍ਰੇਸ ਲਾਹੌਰ ਸੇ ਛਪਾਯਾ ।।

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਥ ਰਾਜਨੀਤ ਕਿਤ ਕਵਿ ਦੇਵੀਦਾਸ
ਲਿਖਯਤੇ ॥

ਕਥਿਤ

ਨੀਤਿਹੀ ਤੈ ਧਰਮ ਧਰਮ ਹੀ ਤੈ ਸਬ ਸਿਧਿ
ਨੀਤਿ ਹੀ ਤੇ ਆਦਰ ਸਭਾਨਿ ਬੀਚਿ ਪਾਈਯੈ । ਨੀਤਿ

ਸੋ ਅਨੀਤਿ ਛੁਟੈ ਨੀਤਿ ਹੀ ਤੇ ਸੁਖੁ ਲੂਟੈ ਨੀਤਿ
 ਲੀਏ ਬੋਲੈ ਭਲੋ ਬਕਤਾ ਕਹਾਈਯੈ । ਨੀਤਿ ਹੀ ਤੈ
 ਰਾਜ ਰਾਜੇ ਨੀਤਿ ਹੀਤੈ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਨੀਤਹੀ ਕੋ ਨਵ
 ਖੰਡ ਮਾਹਿ ਜਸੁ ਗਾਈਯੈ । ਛੋਟਨਿ ਕੋ ਬਡੇ ਕਰੈ ਬਡੇ
 ਮਹਾਂ ਬਡੇ ਕਰੈ ਤਾਡੇ ਸਬਹੀ ਕੋ ਰਾਜ ਨੀਤਿ ਹੀ
 ਸੁਨਾਈਯੈ ॥ ੧ ॥ ਕਥਿਤ ॥ ਕੰਨ ਇਹ ਦੇਸ
 ਕੰਨ ਕਾਲ ਕੰਨ ਬੈਰੀ ਮੇਰੇ ਕੰਨ ਮੇਰੇ ਹਿਤੁ ਮੋਹਿ
 ਵਿਗ ਤੈ ਨ ਟਾਰਿਬੋ । ਕੇਤਿਆਉਪਤਿ ਕੇਤੋ ਖਰਚ ਹੈ
 ਕੇਤੋ ਬਲ ਤੈਸੀ ਹੀ ਉਨਮਾਨ ਮੋਹਿ ਮੁਖੁ ਤੈ ਨਿਕਾ

ਰਿਬੋ । ਸੰਪਤਿ ਕੇ ਆਵਨ ਕੋ ਕੌਨ ਮੇਰੋ ਅਵਿਰੋਧ
 ਨਾਹੀਕੋ ਉਪਾਵ ਇਹਦਾਵ ਉਰ ਧਾਰਿਬੋ । ਰਾਜਨੀ
 ਤਿ ਰਾਜਿਨਿ ਕੋ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ਦੇਵੀਦਾਸ ਚਾਰ ਘੜੀ
 ਰਾਤ ਰਹੇ ਇਤਨੋ ਬਿਚਾਰਿਬੋ ॥ ੨ ॥ ਕਬਿਤ ॥
 ਛੋਟੇ ਛੋਟੇ ਗੁਲਨਿ ਕੋ ਸੂਰਨਿ ਕੀ ਬਾਰਿ ਕਰੈ ਪਾਤਰੇ
 ਸੇ ਪਾਧਾ ਪਾਨੀ ਪੋਖਿ ਕਰਿ ਪਾਰਿਬੋ । ਫੂਲੀ ਫੂਲਿ
 ਵਾਰਿਨਿ ਕੇਫੂਲਿ ਮੋਹਿ ਲੇਵੇ ਖਰੇ ਘਨੇ ਦਰਖਤ ਏਕ
 ਠੰਰ ਤੈ ਉਪਾਰਿਬੋ । ਨੀਚੈ ਪਰੈ ਪਾਇਨ ਤੈ ਟੇਕੁ ਟੈ ਟੈ
 ਉਚੈ ਕਰੇ ਉਚੈ ਬਢਿ ਗਏ ਤੇ ਜਰੂਰੁ ਕਾਟਿ ਡਾਰਿਬੋ ।

ਰਾਜਨ ਕੋ ਮਾਲੀਨਿ ਕੋ ਦਿਨਿ ਪ੍ਰਤਿ ਦੇਵੀ ਦਾਸੁ
 ਚਾਰਿ ਘੜੀ ਰਾਤਿ ਰਹੇ ਇਤਨੇ ਬਿਚਾਰਿਬੋ ॥ ੩ ॥

ਕਥਿਤ ॥ ਆਰੰਭਤ ਹੀ ਜਾਹਿ ਬਹੁ ਲੋਗਨਿ ਸੋ
 ਬੈਰਿ ਹੋਇ ਦੁਸਰੇ ਕਰਤ ਜਾਹਿ ਧਰਮ ਠਹਿਰੇ ਨਹੀ ।
 ਕਰਤ ਕਰਤ ਜਾਹਿ ਉਪਜੇ ਕਲੇਸੁ ਬਹੁ ਫਲ ਐਸੋ
 ਲਾਗੈ ਜਾਸੋ ਪੇਟ ਹੂੰ ਭਰੇ ਨਹੀ । ਅਤਿ ਛੋਟੇ ਕਾਮ
 ਐਸੋ ਕੁਲ ਮੇ ਕਿਯੋ ਨ ਹੋਇ ਅਤਿ ਹੀ ਦੁਰੰਤ ਕੈਸੁ
 ਪੂਰੋਉ ਪਰੇ ਨਹੀ । ਦੇਵੀਦਾਸ ਜਾ ਮੈ ਲਾਭ ਖਰਚ
 ਬਰਾਬਰ ਹੀ ਬੁਧਵਾਨ ਹੈਕੈ ਐਸੋ ਕਾਰਜੁ ਕਰੈ ਨਹੀ ॥

੪॥ ਕਥਿਤ ॥ ਏਕਨਕੇ ਬੋਲਛੋਲਿ ਤੋਲਿ ਹਲਕੈਰੁ
 ਮੋਲ ਕੋਡੀ ਏਕਹੀਕੈ ਜੋ ਬਿਚਾਰਨ ਸਮੇਤ ਹੈ। ਕਾਹੁ
 ਕੀ ਰਹੀ ਤੋ ਭਲੀ ਨਾ ਰਹੀ ਤੋ ਅਤਿ ਭਲੀ ਐਸੇ ਤੋ
 ਮਾਨੁਖਜ ਮਹੀ ਕੋਨ ਜਾਨੈ ਕੇਤੁ ਹੈ । ਸਾਰ ਸਿਰਿ
 ਲੀਏ ਬਿਰਲੇ ਹੈਂ ਦੇਵੀਦਾਸੁ ਰੈਨਿ ਦਿਨ ਆਪਨੇ ਬਿ
 ਚਾਰ ਮੈ ਸੁਚੇਤ ਹੈ । ਯਾਂਹੀਤੇ ਬਡੇ ਪੁਰਖ ਬੋਲੈਂ ਬਡੀ
 ਬੇਰਿ ਕਜੋਂ ਜੁ ਬੋਲਤਾ ਪੁਰਖ ਜਾਨਿ ਲੇਤਿ ਅਰੁ ਦੇਤਿ
 ਹੈ॥ ੫॥ ਕਥਿਤ ॥ ਮੂਸੇ ਪਰ ਸਾਪੁ ਰਾਖੈ ਸਾਪੁ ਪਰ
 ਮੋਰੁ ਰਾਖੈ ਬੈਲ ਪਰ ਸਿੰਘ ਰਾਖੈ ਤਾਕੋ ਕਹਾ ਭੀਤ

ਹੈ। ਪੁਤਨਿ ਕੋ ਭੂਤ ਰਾਖੈ ਭੂਤ ਕੋ ਬਿਭੂਤ ਰਾਖੈ ਖਟ
 ਮੁਖ ਗਜ ਮੁਖਿ ਜਾਕੈ ਯਹ ਰੀਤਿ ਹੈ। ਕਾਮਹੁੰਕੋ ਬਾਮੁ
 ਰਾਖੈ ਆਗ ਪਰ ਪਾਨੀ ਰਾਖੈ ਬਿਖ ਪਰ ਅੰਮਿਤ
 ਰਾਖੈ ਸੋਈ ਜਗ ਜੀਤ ਹੈ। ਦੇਵੀਦਾਸ ਦੇਖੋ ਗਜਾਨੀ
 ਸੰਕਰਕੀ ਸਾਵਧਾਨੀ ਸਬ ਬਾਤ ਲਾਇਕ ਪੈ ਰਾਖੈ
 ਰਾਜਨੀਤਿ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ਕਬਿਤ ॥ ਤਨਕ ਸੋ
 ਚਿਨਗਾ ਛਿਨਕ ਮਾਂਝਿ ਬਾਇ ਫਿਰੈ ਹੈ ਕਰਿ ਪ੍ਰਚੰਡ
 ਕਰੇ ਛਾਰ ਬਾਰ ਬਨੀਐ। ਕੋਨੇ ਮਾਇ ਮਾਝੁ ਬਾਕ ਸੋ
 ਬਿਲਵਾ ਸਕੁਚੈ ਬੈਠੇ ਦਾਵ ਪਰਉਦਰਾਦਿ ਚੁਕੈ

ਨਹਿ ਹਨੀਐ । ਜੈਸੀ ਹੈਰੈ ਸ੍ਰੇਤਦਾਕੀ ਜਜੋਂਕੀ ਫਿਰ
 ਤਜੋਹੀ ਹੋਇ ਭੂਲੀਐ ਨ ਤੋਲੋਂਜੋਲੋਂ ਮੂਲਤੇ ਨਖਨੀਐ
 । ਬਸੁਧਾਕੇ ਬੀਚ ਜੋ ਪੈ ਬਿਜੈ ਚਾਹੇ ਤੂੰ ਬੀਰ ਬੈਸੰਤਰ
 ਬੈਰੀ ਬਜਾਧਿ ਛੋਟੀ ਨਹੀ ਗਨੀਐ ॥ ੭ ॥ ਕਬਿਤ ॥
 ਕੀਰਤਿ ਕੋ ਮੂਲ ਏਕ ਰੈਨ ਦਿਨ ਦਾਨ ਦੈਬੋ ਧਰਮ
 ਕੋ ਮੂਲ ਏਕ ਸਾਚ ਪਹਿਚਾਨਿਬੋ । ਬਾਹਿਬੋ ਕੋ ਮੂਲ
 ਏਕ ਉਚੇ ਮਨ ਰਾਖ ਦੇਵੇ ਜਾਨਿਬੋਕੋ ਮੂਲ ਏਕ ਭਲੀ
 ਬਾਤ ਮਾਨਿਬੋ । ਬਜਾਧ ਬਹੁਤ ਭੋਜਨ ਉਪਾਧ ਮੂਲਿ
 ਹਾਸੀ ਦੇਵੀ ਦਾਰਦਕੋ ਮੂਲ ਏਕ ਆਰਸ ਬਖਾਨਿਬੋ ।

ਹਾਰਿਬੇਕੋ ਮੂਲ ਏਕ ਆਤੁਰੀ ਹੈ ਰਨ ਮਾਝ ਚਾਤੁਰੀ
 ਕੋ ਮੂਲ ਏਕ ਬਾਤ ਕਹਿ ਜਾਨਿਬੋ ॥ ੮ ॥ ਕਥਿਤ
 ॥ ਕੁਮਤਿ ਤੈ ਜਸੁ ਜਾਇ ਗਰਬ ਚੈ ਲੱਛ ਜਾਇ ਕੁ-
 ਨਾਰ ਤੈ ਕੁਲ ਜਾਇ ਜੋਗ ਜਾਇ ਸੰਗਤੈ । ਭੁਖਤੇ ਮਿ੍
 ਜਾਦ ਜਾਇ ਲਡਜਾਏਤੇ ਪੂਤ ਜਾਇ ਸੋਚ ਤੇ ਸਰੀਰ
 ਜਾਇ ਸੀਲਤਾ ਕੁਸੰਗਤੈ । ਕਪਟ ਤੈ ਜਸੁ ਜਾਇ ਲੋਭ
 ਤੇ ਬਡਾਈ ਜਾਇ ਮਾਂਗਬੇਤੇ ਮਾਨ ਜਾਇ ਪਾਪ ਜਾਇ
 ਗੀਗਤੈ । ਨੀਤਿ ਬਿਨ ਰਾਜ ਜਾਇ ਕ੍ਰੋਧ ਹੁੰ ਤੇ ਤਪ
 ਜਾਇ ਦੇਵੀਦਾਸ ਰਜਪੂਤੀ ਜਾਇ ਮੁਰੈ ਜੰਗਤੈ ॥ ੯ ॥

ਕਥਿਤ ॥ ਮੈ ਮਤ ਮਤੰਗ ਦੇਖ ਫੌਜ ਚਤੁਰੰਗ ਦੇਖ
ਜੀਤੇ ਕੋਉ ਜੰਗ ਦੇਖ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇਤ ਹੈ। ਗਾਢੇ ਗਢ
ਕੋਟਿ ਦੇਖਿ ਸੁਰਨਕੇ ਜੋਦ ਦੇਖ ਸੰਪਤ ਅਟੋਟ ਦੇਖ
ਸੁਖਮਾ ਸਮੇਤਹੈ। ਦੇਵੀਦਾਸ ਤੋਪੈ ਨਿਪ ਨੀਤਨਕੀ
ਨੀਤ ਯਹੈ ਬੈਰੀਪੈ ਬਚੇਗੋ ਸੋਈ ਸਾਵਧਾਨ ਦੇਤਹੈ। ਨਾ
ਤੇ ਜੈਸੇ ਸੁੰਦਰ ਸਰਬ ਛਿਦ ਬਾਤੀ ਛਿਦ ਤੇਲ ਛਿਦ
ਦੀਯਾ ਹੀ ਕੋ ਬਜਾਰ ਮਾਰਲੇਤਹੈ ॥੧੦॥ ਕਥਿਤ

ਦੇਖੋ ਚਹੁੰ ਓਰਤੇ ਧਕਾਇ ਅੰਧਕਾਰ ਪੀਠ ਦੂਰ
ਕੀਨੋ ਐਸੇ ਭਾਨ ਕਰਕੈ ਉਦੋਤ ਹੈ। ਬਾਰਨੀ ਮਗਨ

ਦੇਖ ਰਵਿ ਕੋ ਕੁਹਰਹੀਂ ਕੇ ਪਲਮੇ ਕੁਹਰ ਜਗ ਛਾਯੇ
 ਉਤ ਪੋਤ ਹੈ । ਕਬਹੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਯਾ ਅਕਾਸ ਕੇ ਦਬਾਇ
 ਲੇਤ ਕਬਹੂੰ ਗਗਨ ਗਾਜੈ ਤਿਮਰ ਕੇ ਗੋਤ ਹੈ । ਹਾਰਿ
 ਮਾਨੈ ਤਿਮਰ ਨਬੈਠ ਰਹੇ ਤਿਮਰਾਰ ਬੈਰ ਵਾਰੇ ਕਬ
 ਹੂੰ ਅਸਾਵਧਾਨ ਹੋਤ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥ ਕਬਿਤ ॥
 ਏਕ ਰਵਿ ਉਚੇ ਛਬ ਦੇਤ ਦਬ ਜਾਤ ਤਮ ਸਬ ਹੀ
 ਉਛਾਹ ਹੋਤ ਡੀਠ ਹਾਇ ਭਾਇ ਕੀ । ਤੀਨੋਲੋਕ
 ਤਿਮਰ ਤਿਰਾਇ ਤਿਮਰਾਰਿ ਬਿਨ ਪੈਨ ਬੁਰੀ ਹੋਇ
 ਸੋ ਬਿਲੋਕਨਿ ਸੁਭਾਇਕੀ । ਉਚੈ ਸੂਰ ਬਾਹਿਰ

ਜਗਤ ਬਾਢੈ ਬਾਹਰ ਜੋ ਜਾਇ ਵਹਿ ਬਾਰ ਮਹਾ ਪੁਲੈ
 ਹੈ ਬਲਾਇਕੀ । ਭਲੀ ਇਕ ਨਾਇਕੀ ਸੋਊ ਜੋ ਨ
 ਹੋਇ ਤੋ ਯਾ ਬੁਰੀ ਬਹੁ ਨਾਇਕੀ ਤੈ ਨੀਕੀ ਨਿਰਨਾ
 ਇਕੀ ॥ ੧੨ ॥ ਕਥਿਤ ॥ ਦਾਨਵ ਕੋ ਮਾਸ
 ਮਦਲੈਕੇ ਮਧਸੂਦਨਨੈ ਮੇਦਨੀ ਬਨਾਈ ਐਸੇ ਬੇਦਨ
 ਮੈ ਗਾਯੋ ਹੈ । ਐਸੀ ਪੈਦਿਨਾਇਧਕੋ ਭੁਜ ਕਹੈ ਭੁਪ
 ਸਬ ਜਸ ਸੋ ਸੁਵਾਦ ਖਾਇ ਤੇਹੀ ਮਨਭਾਯੋ ਹੈ ।
 ਭੁਪਤਿ ਕਹਾਇ ਜਾਹਿ ਦੇਖਤਿ ਹੀ ਦੇਵੀ ਜੁ ਅਨੀਤਿ
 ਛੁਟਜਾਇ ਸੋਈ ਮਾਈ ਪੁਤ ਜਾਯੋ ਹੈ । ਅਰ ਕੇ ਹਥਜਾਰ

ਨੀਵੀ ਨਾਰਿਕੀ ਨ ਦੀਨ ਦੁਖੁ ਸਾਹਿਬ ਤੋ ਸੋਈ
 ਪਰਮੇਸਰ ਬਨਾਯੋ ਹੈ॥ ੧੩ ॥ ਕਥਿਤ ॥
 ਗੁਣਵੰਤ ਬਿਸਦ ਬਿਚਾਰ ਸਭ ਕਾਮ ਕਰੈ ਮੂਰਖਿਨ
 ਮਾਨੈ ਨਾਰਿ ਕਛੁਕ ਸਜਾਨ ਹੈ । ਮੂਢ ਨਿਪੁ ਜੋਈ
 ਅਜਾ ਪ੍ਰਜਾਮਾਰਿਖਾਯੋ ਚਾਹੈ ਤਾਕੋ ਏਕ ਬਾਰਹੀਤੋ ਤਿ-
 ਪਤਿ ਨਿਦਾਨ ਹੈ । ਦੇਵੀਦਾਸੁ ਕਰੈ ਭੂਪ ਪਾਲਤ ਹੈ
 ਤੋਖ ਏਕੈ ਅਜਾ ਪ੍ਰਜਾ ਬਿਰਧੈਤੈ ਜਾਨਤ ਸੁਜਾਨ ਹੈ ।
 ਆਮਿਖ ਸੋ ਦੁਧ ਸੋ ਅਘਾਵੈ ਕਈ ਬਾਰ ਤਾਤੇ ਰਾਜਨ
 ਕੋ ਪਾਰਿਬੋ ਪ੍ਰਜਾ ਅਜਾ ਸਮਾਨ ਹੈ॥ ੧੪ ॥ ਕਥਿਤ

॥ ਦੌਲਤਿ ਮਿਠਾਈ ਤਾਸੈ ਲਪਟੇ ਹੈਂ ਲੋਗ ਤਾਤੇ ਦੌ-
 ਲਤਿ ਕੀ ਮਾਖੀ ਤਿਨੈ ਕਹਾ ਲੋ ਉਡਾਵੈਗੋ । ਏਤੀ ਤੋ
 ਕੋ ਥੋਰੀ ਯਾਕੋ ਠਾਕੁਰਿ ਕਹਾਵੈ ਯਾਮੈ ਬਾਟੋ ਹੈ ਸਬ
 ਕੋ ਬਟਸਾਰ ਤੁਹ ਪਾਵੈਗੋ । ਦੇਵੀਦਾਸ ਯਾਹਿ ਬਿਨ
 ਬਾਟ ਖਾਯੋ ਚਾਹੈ ਸੋ ਤੋ ਦਾਂਤਨ ਤੁਰਾਵੈਗੋ ਕੈ ਗਾਲਨ
 ਫੁਰਾਵੈਗੋ । ਮਾਯਾ ਤੋ ਮਿਸਰੀ ਯਹ ਕਾਲਪੀ ਕੋ ਕੂਜਾ
 ਯਾਹਿ ਬਾਟ ਫੋਰਿ ਖਾਯੋ ਚਾਹੈ ਤਲੋ ਹੀ ਕਹਾਵੈਗੋ ॥

੧੫ ॥ ਯਾਰਹੈ ਗੁਮਾਨ ਕਰੈ ਦਾਰਦੀਹੈ ਸੇਵਿ ਘਰੈ
 ਸੁਖੀ ਔਰੈ ਅਨਸਰੈ ਐਸੇ ਮੂਢ ਔਰ ਹੈ । ਰਾਜਾਨੀਹੈ

ਪ੍ਰੰਚ ਰਾਚੈ ਸੰਸਾ ਗੰਗ ਨੈਨ ਪਾਂਚੈ ਰਾਜਾ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਨ
 ਜਾਚੈ ਸੁਮ ਸਿਰ ਮੰਰ ਹੈ । ਗਨਿਕਾ ਕਰੂਪ ਧਨਵਾਨ
 ਹੈ ਫਕੀਰ ਘਰ ਬਾਂਧਿਕੈ ਸਿਥਲ ਭਯੋ ਰਾਤਿ ਦਿਨ
 ਜੋਰ ਹੈ । ਜਗ ਮੈ ਜੋ ਬਸਿਯੈ ਤੋ ਹਸਿਯੈ ਨ ਕੋਉ
 ਏਵੀ ਹਸਯੋਈ ਚਾਹੈ ਤੋ ਏ ਹਸਿਥੇ ਕੀ ਠੋਰਿ ਹੈ
 ॥ ੧੬ ॥ ਸਵੈਯਾ ॥ ਸੰਗਲਿਯੋ ਚਤੁਰੰਗ ਚਮੁੰ
 ਗਫ ਕੋਟਿ ਨਿਵਾਸ ਸਬੈ ਬਿਧਿ ਜੋਉ । ਕੋਸ ਅਵਾਸ
 ਹਥਜਾਰ ਭਰੰਦੁਦ ਕਾਇਰ ਸੂਰ ਮੈ ਘਾਟਿ ਨ ਕੋਉ ।
 ਆਇ ਪਰੈ ਨਹੀ ਭੀਰ ਉਪਦ੍ਰਵ ਜੋਲੋ ਬਜਾਰ ਬਲੀ

ਜਰਥੇਉ । ਤੈ ਲਗਿ ਤੁਲਕੋ ਪਾਥਰ ਕੋ ਸੁਪਹਾਰੁ
 ਪਹਾਰ ਬਰਾਬਰਿ ਵੇਉ ॥ ੧੭ ॥ ਸਵੈਯਾ ॥
 ਉਜਲਿ ਸੁਪਿ ਸਚਿਕਨ ਸੁੰਦਰਿ ਚੰਚਲਿ ਹੋਇ ਨਹੀ
 ਪੁਨਿ ਭੁਪਰੁ । ਬੋਝਿਲ ਔਥ ਭਲੇ ਥਲਕੇ ਸਬਕੀ
 ਸਹੈ ਠੈਸ ਰਹੈ ਮਨੋ ਧਰੁ ਪਰ । ਆਇ ਪਰੈ ਜੁਭਲੀਰ
 ਬੁਰੀ ਕੋਉ ਸੋਈ ਚਢਾਇ ਸਬੈ ਸਿਰ ਉਪਰਿ । ਏਕ
 ਕਥਿਤ ਕਹੈ ਵੇਵੀਦਾਸ ਬਿਚਾਰ ਕੈ ਥੰਭ ਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਹੰ
 ਪਰ ॥ ੧੮ ॥ ਕਥਿਤ ॥ ਔਸਰ ਸੋਸੁਨੀ ਆਛੀ ਦ
 ਛਨਾਕੀ ਛਬਿਲੀਯੈ ਜੁਗਤਿ ਸੋਜਟੀ ਜਾਕੋ ਅੰਗ

ਅਵਦਾਤਿ ਹੈ । ਸਾਚਹੀ ਸੋ ਸਨੀਮਨਹਾਰਿਸੋ ਮਿਲੀ
 ਬਿਚਾਰੈ ਪਰ ਨਾਮਨੀ ਕੀ ਮੀਠੀ ਸ੍ਰੋਤਾ ਅਵਘਾਤ ਹੈ ।
 ਆਖਰਨਿਧੌਰੀ ਔ ਅਰਥ ਕਰਿ ਮਹਾ ਬਡੀ ਔਰ ਕੋ
 ਹੈ ਹਿਤ ਜਾਕੇ ਸੁਨੇ ਦੁਖ ਜਾਤ ਹੈ । ਵੇਵਕੀਸੀ ਬਾਨੀ
 ਬਾਂਤੈ ਕਹਾਵਤ ਵੇਵੀਦਾਸ ਔਰ ਭਾਂਤਿ ਭਾਂਤਿਨਿਕੀ
 ਬਾਤ ਹੀ ਸੁਹਾਤ ਹੈ ॥੧੯॥ ਕਥਿਤ ॥ ਸਰਦਕੀ
 ਚਾਂਦਨੀ ਸੇ ਉਜਰੇ ਅਮੋਲ ਸੁਭ ਸੁੰਦਰਿ ਸੁਬਿਤਨ
 ਦੁਰਾਏ ਦੁਰਵੇਕ ਹੈ । ਬਡੇ ਗੁਨਿਵੰਤਿ ਵੇਵੀ ਵੇਖੈ
 ਮਨਮੋਹਿ ਲੇਤ ਜਾਨਿ ਸੋ ਪੂਰੇ ਤੇ ਸੁਢਾਰਢਰਬੇਕ ਹੈ

। ਕਾਹੁ ਏਕ ਕੂਰਕੀ ਕੁਰਾਈ ਕਰਿ ਫੂਟਿ ਗਏ ਫੇਰਿ
 ਮੂਢਿ ਜੋਰਜੋ ਚਾਹੈ ਵੇ ਨਜੁਰਬੇਕ ਹੈ । ਮੀਤਨ ਕੇ ਮਨ
 ਮੋਤੀ ਫਾਟਿ ਟੂਕਿ ਦੈ ਭਏ ਸੁਲਾਖੁ ਦੈ ਕੈ ਜੋ ਰੈ ਕਹਾ ਫੇਰਿ
 ਜੁਰਬੇਕ ਹੈ ॥ ੨੦ ॥ ਕਬਿਤ ॥ ਭਲੇ ਬੁਠੇ
 ਮਾਨਸ ਕੋ ਪਟਤਰੋ ਦੇਵੀਦਾਸ ਭਾਂਡਿ ਭਾਂਡਿ ਕੀਯੋ
 ਈਖ ਤਉ ਰਸ ਦੇਤ ਹੈ । ਬਪ ਆਪਕੋ ਛਿਲਾਇ ਖੰਡ
 ਖੰਡਹੈ ਪਿਲਾਇ ਮਾਰਿਖਾਇ ਪਰਨਾਮ ਰਸਕੋ ਨਿਕੇਤ
 ਹੈ । ਅਬ ਸੁਨੈ ਸਨ ਘਨੈ ਫੂਲਿ ਫਾਲ ਬਿਧਿ ਕਰਿ ਜਰ
 ਤੈ ਕਟਾਇ ਪਰਜੋ ਪਾਨੀ ਸੈ ਅਚੈਤ ਹੈ । ਆਪਕੋ

ਸਰਾਇ ਪੁਨਿ ਆਪਕੋ ਸਰਾਇ ਨਿਜਿਰਾਮ ਉਪਰਾਇ
 ਪਰ ਬੰਧਨ ਸੋ ਹੇਤ ਹੈ ॥ ੨੧ ॥ ਕਥਿਤ ॥ ਭਲੇ
 ਬੁਰੇ ਮਾਨਸਿ ਕੋ ਪਟਤਰੋ ਦੇਵੀਦਾਸ ਦਰਜੀਕੀ ਸੂਈ
 ਹੀ ਅਕੇਲੀ ਕਹਿਦੇਤ ਹੈ। ਪੇਨੋ ਔਰ ਅੰਬਰ ਕੈ ਗੁਨ
 ਮਾਹਿ ਛੇਦ ਪਾਰੈ ਆਪ ਗੁਨਹੀਨੀ ਤਾਸੈ ਕਹੈ ਨੇਤਿ
 ਨੇਤਿ ਹੈ। ਅਬ ਸੁਨੋ ਦੂਜੈ ਆਛੋ ਡੇਰੇਕੀ ਭਲਾਈ ਵਹ
 ਗੈਲ ਤੈ ਚਲਾਈ ਪਰਿ ਗੁਨਿ ਸੋ ਸਮੇਤ ਹੈ। ਫਿਗ
 ਛਿਦ ਦੂਰਿ ਦੂਰਿ ਜੇਈ ਛੇਦਿ ਪਾਰੈ ਵਹ ਤੇਈਜੋਰ
 ਓਰ ਕਰਿ ਪੂਰਿ ਪੂਰਿ ਲੇਤਿ ਹੈ ॥ ੨੨ ॥ ਕੁਵਾ ਮਾਂਝ

ਮੇਂਡਕਾ ਸੋ ਮਲ ਹੈਰਹਜੋ ਤਹਾਂ ਆਯੋ ਹੰਸੁ ਉਡਜੋਦੇਖਿ
 ਨੀਚੈ ਕੂਪੁ ਪਾਨੀਯੈ । ਬੈਠਜੋ ਉਪਕੰਠਿ ਬੋਲਜੋ ਮਰੋਰ
 ਸੋ ਮੇਡੁਕ ਤੰ ਕੋਹੈ ਹੰਰਾਜ ਹੰਸ ਤੇਰੋ ਘਰਿ ਜਾਨੀਯੈ ।
 ਮਾਨਸਰ ਕੇਤੇ ਬਡੋ ਮੋਢਲਾਂਗਹੂੰ ਤੈ ਬਡੋ ਮੇਰੋ ਘਰ ਹੰ
 ਤੇ ਬਡੋ ਝੁਠ ਕੈਸੇ ਜਾਨੀਯੈ । ਜਾਜੀਵਕੀ ਜਹਾਂ ਲੰ
 ਪਹੁਚੁਨਾਹੀ ਦੇਵੀਦਾਸ ਤਾਂਕੋ ਬੁਰੋ ਮਨ ਮਾਹਿ ਤਨਕੋ
 ਨ ਮਾਨੀਯੈ ॥ ੨੩ ॥ ਕਥਿਤ ॥ ਮਾਥੋ ਬਨਜੋ
 ਮੁਹਿ ਬਨਜੋ ਮੂਢ ਬਨੀ ਪੁਢ ਬਨੀ ਲਾਘਵ ਬਨਜੋ ਹੈ
 ਪੁਨ ਬਾਘ ਸਮਤੁਲਕੋ । ਰੰਗਜੋ ਚੰਗਜੋ ਅੰਗੁ ਬਨਜੋ

ਲਾਕ ਬਨਜੋ ਪੰਜਾ ਬਨਜੋਂ ਕ੍ਰਿਤਮ ਸਰੀਰ ਮੁਹਿ
 ਸਿੰਘੀਕੇ ਸੁਲਿਕੇ । ਗੰਜਬੇਕੀ ਬੇਰੁ ਮੋਨਿ ਗਹਿ ਬੈ
 ਠਿਓਂ ਦੇਵੀਦਾਸੁ ਵੈਸੇਈ ਸੁਭਾਵ ਕੂਦ ਫਾਂਦ ਫਾਲੁ
 ਫੁਲਕੇ । ਕੰਜਰਕੇ ਕੰਭਹਿ ਬਿਦਾਰਿਬੇਕੀ ਬੇਰ ਕੈਸੇ
 ਕੁਕਰ ਪੈ ਨਿਬਹੈ ਗੋ ਸਾਂਗੁ ਸਾਰਦੁਲਕੇ ॥ ੨੪ ॥
 ਕਬਿਤ ॥ ਲੋਚਨ ਚਰਨ ਵੈ ਚਰੰਪ ਕਰਿ ਚੋਖੈ ਰੰਗ
 ਦੇਵੀਦਾਸੁ ਉਪਰਿ ਤੈ ਉਜਰੇ ਉਹੇਰਿਹੈ । ਨੀਚੀ ਕਰਿ
 ਨਾਰਿ ਬੈਠਜੋ ਮੋਨ ਅਭਿਮਾਨ ਗਹਿ ਪੈਡਕ ਮਰਾਲਕੀ
 ਸੀ ਚਾਲ ਪਗੁ ਫੇਰਿ ਹੈ । ਐਸੀ ਭਾਂਤਿ ਧੋਖ ਤੋਹਿ ਹਿ

ਯੈ ਅਵਰੋਧ ਪੁਨ ਸਕਲ ਨਕਲ ਦੇਖ ਹੰਸੁ ਕਹਿ ਦੇਰ
 ਹੈ। ਏਕ ਬੇਰ ਭਾਈ ਕੋਊ ਪੀਰੁ ਆਨ ਮਿਲਯੋ ਤਬ
 ਮੈਰੇ ਬਕਾ ਬੀਰ ਨੀਰ ਛੀਰ ਕਜੋਂ ਨਿਬੇਰ ਹੈ॥ ੨੫॥
 ਕਬਿਤ ॥ ਆਸਾਫ ਮੈ ਨਿਪਜਯੋ ਸੁਸਾਵਨ ਲਹਲ
 ਹਾਨੋ ਭਾਵੋਂ ਮੈ ਫੁਲਿੰਗੁ ਛਾਡੇ ਲਪਟਾ ਭਰਾ ਭਰੀ।
 ਕਾਰਕੇ ਕਨਾਗਤਿ ਮੈ ਫੂਲ ਫਾਲ ਮਸਤ ਭਯੋ ਬਟ
 ਸੋ ਰਲਾਈ ਹੈ ਸਗਾਈ ਕੀ ਖਰਾਖਰੀ। ਬਰ ਕਹੈ
 ਘਰ ਹੈ ਤਿਹਾਰੋ ਮੋਧੈ ਮਯਾ ਕਰਿ ਅਗਹਨ ਬਜਾਹਰੈ
 ਹੈ ਜੈਸੀ ਹੈ ਪਰਾਪਰੀ। ਦੇਵੀਦਾਸ ਦੇਵ ਉਠੇ ਦਾਂਤਿ

ਕਾਢ ਰਹਜੇ ਵਹ ਭਾਈਂ ਨਯੋ ਭਿੰਡਾ ਕਰੈ ਬਰਸੈ ਬਰਾ
 ਬਰੀ ॥ ੨੬ ॥ ਕਥਿਤੁ ॥ ਕੋਰੈ ਪਾਇ ਪਰਜੇ
 ਤਮ ਤਿਬਟੇ ਮੈਰੋਰੋਂ ਬਦ ਭਏ ਤੇ ਬਰਹੈ ਕਜੇ ਨਸਾਖਾ
 ਏਕਦੁ ਕਰੈ । ਸਾਖਾ ਜੋ ਬਡਾਈ ਤੇ ਫੂਲਜੋ ਹੈ ਐਸੇ
 ਕਾਹਿ ਕਾਜੈ ਨਯੋ ਹੰਤੋ ਸਹੇ ਦੇਵੀਦਾਸ ਕੋਉ ਜੋ ਕਰੈ ।
 ਤਰਕੋ ਸੁਭਾਉ ਬਡੇ ਸੋਉ ਤੇ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ਨਾਤੋ ਧਾਰੋ
 ਤੇਤੋ ਦੇਖੈ ਏਭ ਲੀਏ ਸੁਕਰੈ । ਡਾਰ ਪਾਤ ਜਟਾ ਅਰੁ
 ਟੇਕ ਮਤਿ ਚਢੇ ਕੋ ਜੁ ਬਾਟ ਮੈਕੇ ਬਟ ਯਹ ਰਾਵ ਰੀਏ
 ਸੁਕ ਹੈ ॥ ੨੭ ॥ ਕਥਿਤੁ ॥ ਸਰਸੋ ਸਰੋਜ ਸੋ ਸੁਧਾ

ਕਰ ਸੋ ਸੁਕਸੋ ਸਮੀਰਸੋ ਸਹਾਈ ਜਾਕੇ ਪਾਸੇ ਅਟੁਸ
 ਰ ਹੈ । ਅਨਚਰ ਚਾਤਿਕ ਸੋ ਬਗੁਲਾ ਸੋ ਜਾਤਕ ਸੋ
 ਭੈਰਸੇ ਭੁਲਾਈ ਕਹੋ ਕੈਸੇ ਪਰਹਰਿ ਹੈ । ਹਾਥੀ ਸੋ
 ਹਿਰਨ ਸੋਹੈ ਪਾਨੀ ਕੈਸੇ ਅੰਗ ਜਾਕੇ ਬਨਕੋ ਬਿਚੰਗ
 ਸੋ ਪੈ ਜਾਕੀ ਡਿੰਗ ਧਰਹੈ । ਦੇਵੀਦਾਸ ਅੈਸੇ ਬਰਾਬਰ
 ਹੈ ਜੋ ਬਾਰ ਹੋਹਿ ਕਹੋ ਧੰ ਬਿਚਾਰ ਤਾਕੋ ਬੈਰੀ ਕਹਾ
 ਕਰਹੈ ॥ ੨੮ ॥ ਕਥਿਤ ॥ ਬਿਨ ਕਹੈ ਸਬਜਾਨੈ
 ਸਾਸਨ ਸਿਰਪੈ ਮਾਨੈ ਸਾਹਿਬੁਕੀ ਭੀਰ ਭਾਨੈ ਮਨਭਾਈ
 ਯਤ ਹੈ । ਦੁਖ ਸੁਖ ਜੋਨ ਆਨੈ ਬੋਰੈਹੀ ਰਹੈ ਅਘਾਨੈ

ਧਨੀਕਾਜੈ ਪ੍ਰਾਨ ਦੇਈ ਜਸ ਗਾਈਯਤੁ ਹੈ । ਨਿਡਰਮੈ
 ਡਰ ਰਾਖੈ ਡਰ ਮੈ ਨਿਡਰ ਹੋਤ ਲਾਜ ਸੋ ਲਪੇਟੋ ਰਹੈ
 ਬਿੰਦ ਛਾਈਯਤੁ ਹੈ । ਘਰੀ ਘਰੀ ਅਰਜੀਤ ਹੋਇ
 ਕਰੈ ਬਰਜੀਤ ਐਸੋ ਚਾਕਰ ਤੋ ਪੂਰੇ ਪੁੰਨਜ ਪਾਈਯ
 ਤਹੈ ॥ ੨੯ ॥ ਕਥਿਤ ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਸਮ ਰਾਖੈ ਤਾਕੋ
 ਸੁਖ ਅਭਿਲਾਖੈ ਆਛੈ ਬੈਨ ਭਾਖੈ ਸਦਾ ਵੇਈ ਤੋ ਸਰਾ
 ਹਿਯੈ । ਚਿਤਹਿਤ ਪਾਗੈ ਕਰੈ ਕਾਹੁਕੈ ਨ ਲਾਗੈ ਪੀਰ
 ਪਰੈ ਭੀਰ ਭਾਗੈ ਜੋ ਦੁਖਨਿ ਉਰਬਾਹਿਯੈ । ਵਹ ਕੂਠੈ
 ਤਕਸੀਰ ਹੂੰ ਸੋ ਕੂਠੈ ਦੋਖ ਲਾਵਤ ਨ ਝੂਠੈ ਦੁਖ ਪਰੈ

ਤੈਸੋ ਤੋ ਨਿਰਬਾਹਿਯੈ । ਚਿਤ ਅਤਿ ਪ੍ਰੀਤ ਅੰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਏਕ
 ਰਸ ਅੰਸੇ ਚਾਕਰ ਕੇ ਦੇਵੀਦਾਸ ਅੰਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਚਾਹਿਯੈ ॥
 ੩੦ ॥ ਕਥਿਤੁ ॥ ਸਦਾ ਚਾਰ ਲੀਨ ਸਭ ਬਾਤ
 ਮੈ ਪ੍ਰਬੀਨ ਚੀਨ ਪਾਰੈ ਕਰਿ ਦੀਨ ਹੀਨ ਕਬ ਹੂੰ ਨ
 ਭਾਖਜੋ ਹੈ । ਕੁਲਕੇ ਕੁਲੀਨ ਕਪਟੀਨ ਆਲਸੀਨ
 ਜਿਨ ਦੇਵੀਦਾਸ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਅਭਿਲਾਖਜੋ ਹੈ ।
 ਅੰਸੇ ਪੂਰੇ ਪੁੰਨਜਨ ਮਿਲੈ ਜਾਹਿ ਚਾਕਰਿ ਜੈਸਾ ਕਰੇ
 ਮੈਸਰ ਲੋਕ ਬੇਦ ਯਹ ਭਾਖਜੋ ਹੈ । ਸਾਹਿਬ ਕਿਤੋ
 ਕਹੈ ਹੈ ਕੇਤੋ ਸਨਮਾਨ ਕੈਹੈ ਮਾਨਕੋ ਬਦਲੋ ਉਨ ਪ੍ਰਾਨ

ਕਰ ਰਾਖਜੋ ਹੈ ॥ ੩੧ ॥ ਕਥਿਤੁ ॥ ਚਾਤੁਰ ਸੋਰਿ
 ਪਰੋ ਖੁਸਾਮਣ ਕਰਤ ਹੈ ਜੇ ਮੁਹਿ ਪਰ ਪੀਛੇਹੁ ਚਰਾ
 ਇਨਕੋ ਆਗਰੋ । ਸੰਪਤ ਕੇ ਸਾਥੀ ਸਜਾਰ ਮਕਸੂਦੀ
 ਹੁਸ਼ੀਆਰ ਲੇਬੇ ਕੋ ਹੈਂ ਯਾਰ ਐਸੇ ਚਾਕਰਕੋ ਬਾਇਰੋ ।
 ਹਿਤ ਕੋ ਨ ਮਾਨੈ ਏਕ ਡਰੈ ਡਰ ਜਾਨੈ ਜੋਈ ਗਰਜ
 ਅਰਜ ਠਾਨੈ ਤਿਨੈ ਬਿਨਾਹੀ ਸਰੋ । ਦੇਵੀਦਾਸ ਸੀਰੇ
 ਪੇਟ ਸੇਵਕ ਨ ਬੀਬਿ ਸੋਧਿ ਐਸੇਨ ਅਲੁਫਾ ਹੈ ਸਿਵਾ
 ਇਰੈ ਬਿਵਾ ਕਰੋ ॥ ੩੨ ॥ ਕਥਿਤ ॥ ਦੂਬਰੇ ਸੇ
 ਆਵੈ ਭੁਖੇ ਕਾਮਕੋ ਬਿਲ ਬਿਲਾਵੈ ਜਿਨਹੀ ਲਗਾਵੈ

ਹਮ ਸੋਈ ਕਰੈਂ ਜੋ ਕਰੈ । ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਭੂਖੇ ਜਾਨ ਦੁਰ
 ਬਲਕੀ ਦਇਆ ਆਨ ਮੇਲੇ ਦੀਪਮਾਲ ਪਰ ਕਹੂੰ ਜੋ
 ਅਟੋਟ ਹੈ । ਜਹਾਂ ਮੂੰਦੇ ਘਾਲੇ ਤਹਾਂ ਗਿਲ ਗਏ ਸਰ
 ਬੰਸ ਆਤੇ ਗਏ ਪਲਮਾਹਿ ਕੋਨ ਸੁਨੈ ਕੋ ਕਰੈ । ਫੇਰ
 ਦੁਹਿ ਲੀਜੈ ਤਬ ਕਾਮ ਆਵੈ ਦੇਵੀਦਾਸ ਕਹੀਯੈ ਬਿ
 ਚਾਰ ਏਧੈ ਚਾਕੁਰ ਕਿ ਜੋ ਕਰੈ ॥ ੩੩ ॥ ਕਥਿਤ
 ॥ ਹਿਤਕਾਰੀ ਹੈ ਕੈ ਦਸੈ ਦਾਇਨ ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਸੋ ਹਿਤ
 ਕੀਨ ਕਰੈ ਤੋ ਹਿਤੁਪਨੈ ਮੈ ਖਾਮੀ ਹੈ । ਵੈਸੇ ਸਭਾ ਸਦ
 ਕੀ ਸਬੁਧਨਕੀ ਹਦ ਕੀਜੋ ਸੁਨੇ ਨਹੀ ਦੇਵੀਦਾਸ ਸੋ

ਤੂੰ ਸਠ ਸ੍ਰਾਮੀ ਹੈ । ਮੰਤ੍ਰੀ ਹੋਇ ਹਿਤਕੋ ਕਰੈਯਾ ਔਰ
 ਰਾਜਾ ਹੋਇ ਸਾਰ ਕੋ ਗਰੈਯਾ ਤੂੰ ਤੂੰ ਜੋਰਾ ਵਹ ਨਾਮੀ ਹੈ ।
 ਨਾਤਰ ਨਿਪਤ ਬਿਪਰੀਤਿਹੀ ਕੋ ਗਾਮੀ ਅਰੁ ਮੰਤ੍ਰੀ
 ਵਹਿ ਨਿਹਚੈ ਨਰਕ ਹੀਕੋ ਗਾਮੀ ਹੈ ॥ ੩੪ ॥

ਕ ਬਿਤ ॥ ਬਾਤਨ ਬਹਨ ਹਾਰ ਬਿਤਕੇ ਲਹਨਹਾਰ
 ਅੰਤਰ ਮੈ ਕਾਰੇ ਔਰ ਉਪਰ ਤੈ ਗੋਰੇ ਹੈ । ਜਾਨਿਯੈ
 ਉਨਹਿ ਬੋਰੇ ਦਿਨ ਕੇ ਰਹਨ ਹਾਰ ਵੈਕਰ ਕੁਮੰਤ੍ਰ
 ਸ੍ਰਾਮੀ ਸੰਕਟ ਮੈ ਬੋਰੇ ਹੈਂ । ਨਾਹਿਨ ਅਨੀਤਕੇ ਸਹਨ
 ਹਾਰ ਹਮ ਤੇਰੀ ਪੈਰਕੇ ਰਹਨਹਾਰ ਵਾਬਨ ਹੈ ਭੋਰੇ ਹੈਂ ।

ਰਾਜਨਕੇ ਚਿਤ ਕੇ ਗਹਨਹਾਰੁ ਘਨੇ ਪਰ ਵੇਵੀਦਾਸ
 ਹਿਤਕੇ ਕਹਨ ਹਾਰ ਥੋਰੇਹੈਂ ॥ ੩੫ ॥ ਏਕ ਪਾਉ
 ਪੇਟ ਸੋ ਲਗਾਇ ਲੀਨੋ ਲੰਪਟ ਨੈ ਦੂਜੈ ਪਾਇ ਠਾਢ
 ਮੁਖ ਮਾਨੋ ਮੋਨ ਹੈ ਗਯੋ । ਨਾਰ ਹੀ ਨਿਵਾਇ ਇਕ
 ਠੰਗੀ ਕਰ ਮੇਟ ਚੰਚ ਪੀਠਮੈ ਦੁਰਾਇ ਰਾਖੀਰੂਪ ਜਾਨ
 ਕੈਹਯੋ । ਹਲਬੋ ਚਲਬੋ ਮੇਟ ਸ੍ਰਾਸ ਬਾਉ ਰੋਕਿ ਰਾਖੀ
 ਆਖਿਨ ਮੈ ਜੀਉ ਏਭ ਕਾਂਪੈ ਜਾਤ ਹੈ ਸਹਯੋ । ਛੋਟੀ
 ਛੋਟੀ ਮਾਛੁਰੀਨ ਛਲਬੇਕੋ ਵੇਵੀਦਾਸ ਵੇਖਿਯੋ ਬਗੁ
 ਲਾ ਯਹ ਪਗੁਲਾ ਸੋ ਹੈ ਗਯੋ ॥ ੩੬ ॥ ਸਵੈਯਾ ॥

ਮੀਨ ਜਜੋ ਨਾਇ ਫਨੀ ਜਜੋਂ ਭਖੈ ਪੈਨ ਮੇਖ ਜਜੋ ਪੱਤੁ
 ਅਹਾਰੁ ਬਢਾਵੈ । ਚਾਤਕ ਸੋ ਜਲ ਹੀਨ ਰਹੈ ਨਿਤ ਨਜੋ
 ਰਨਿ ਜਜੋ ਗਿਰਬਜੋਰ ਬਸਾਵੈ । ਖਾਕਿ ਮੈ ਲੋਟ ਉਠੈ
 ਖਰਜਜੋਂ ਅਰ ਧਜਾਨ ਧਰੈ ਬਕ ਜਜੋ ਕਹਾਂ ਪਾਵੈ ।
 ਦੇਵੀ ਕਹੈ ਯੋ ਸੁਜਾਨ ਸੁਨੋ ਸੁ ਦਿਖਾਰੋ ਕਿਯੈ ਕਛੁ
 ਹਾਥ ਨ ਆਵੈ ॥ ੩੭ ॥ ਕਬਿਤ ॥ ਪੰਚਨ ਪ੍ਰਤੀਤ
 ਸਾਚ ਸਾਚਕੇ ਸਮੀਪ ਹਰਿ ਸਾਚ ਹੀਂ ਤੈ ਦੇਵ ਮਨ
 ਬਾਂਛਤ ਕਰਤ ਹੈ । ਸਾਚੁ ਤੈ ਭਗਤ ਮੁਕਤ ਹੋਤ ਸਬ
 ਸਾਚ ਹੀ ਤੈ ਦੇਖੋ ਦਿੰਬ ਦੇਤ ਪਾਨੀ ਅਗਨਿ ਬਰਤ

ਹੈ । ਸਿੰਘ ਸਾਪੁ ਸੰਕਟ ਨ ਬੋਲੈ ਤਾਂਸੋ ਸਾਚੁ ਲਗਾਯੋ
 ਸਾਚੁ ਤੈ ਨਿਸੰਕ ਦੇਹ ਧੀਰਜ ਧਰਤ ਹੈ । ਦੇਵੀਦਾਸ
 ਮਨ ਸਾਚੇ ਦੇਵ ਅਨਕੂਲ ਹੋਇ ਔਰ ਧੂਮ ਮੂਲ ਜਹਾਂ
 ਸਾਂਚੁ ਆਚਰਤ ਹੈ ॥ ੩੮ ॥ ਕਥਿਤ ॥ ਝੁਠ ਤੈ
 ਸਕਲ ਨੇਮ ਧਰਮ ਪਸੁ ਪੁੱਤ੍ਰ ਹਾਂਨ ਝੁਠ ਤੈ ਸੰਸਾਰ
 ਦੁਖ ਸਿੰਧੁ ਔ ਲਿਯਤ ਹੈ । ਝੁਠ ਗਾਂਠਿ ਬਾਧਿ ਜਹਾਂ
 ਜਾਇ ਤਹਾਂ ਨਜਾਵ ਝੁਠੋ ਝੁਠੋ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕੀਯੇ ਮਨ
 ਡੋਲਿਯਤ ਹੈ । ਦੇਵੀਦਾਸ ਕਹੈ ਤੀਨ ਤਾਪ ਆਪਦਾ ਕੋ
 ਮੂਲਿ ਸਦਾ ਦੁਖਹੁੰਕੀ ਲਤਾ ਝੁਠ ਬੋਲਿਯਤ ਹੈ । ਝੁਠ

ਲੈਕੇ ਸਭਾ ਮਾਹਿ ਝੁਠੀ ਸਾਖੁ ਭਰੈ ਤਾਕੇ ਪਿਤਰਨ ਕੋ
 ਨਰਕ ਕਿਵਾਰ ਖੋਲਿਯਤ ਹੈ ॥ ੩੯ ॥ ਜੋ ਕਛੁ ਬਿ
 ਧਾਤਾ ਤੇਰੇ ਲਿਖਯੋ ਹੈ ਲਿਲਾਟ ਪਾਟ ਤਾਹੀ ਪਰ ਆ
 ਪਨੋ ਅਮਲ ਆਪੁ ਕਰਲੈ । ਸੋਨੇਕੇ ਸੁਮੇਰ ਭਾਵੈ ਸਾ
 ਰਵਾਰ ਮਾਹਿ ਜਾਹਿ ਘਟੈ ਬਛੈ ਨਾਹਿ ਯਹਿ ਨਿਹਚੈ
 ਮੈ ਧਰਲੈ । ਦੇਵੀਦਾਸ ਕਰੈ ਜੋਈ ਹੋਨਹਾਰ ਸੋਈ
 ਹੁੰਦੈ ਸਨਮੈ ਸੰਤੋਖ ਰੈਨ ਦਿਨਾ ਅਨੁਸਰਲੈ । ਬਾਪੀ
 ਸਰ ਸਰਤਾ ਭਰੇ ਹੈਂ ਸਾਤੁ ਸਾਗਰ ਪੈਠੁ ਤੇਰੇ ਬਾਸਨ
 ਸਮਾਨ ਪਾਨੀ ਭਰਲੈ ॥ ੪੦ ॥ ਪੂਰੇ ਕੁਲ ਜਨਮ

ਨਿਰੋਗ ਹੈ ਸਰੀਰ ਘਰ ਬੈਠਵ ਬਿਸਾਲ ਸੁਰਸਰੀ
 ਤੀਰ ਧਾਮ ਹੈ । ਸਾਹਸੀ ਸਪੂਤ ਸੁਖਦਾਇਕ ਕੁਟੰਬ
 ਘਰਿ ਪਤਿਬ੍ਰਤਾ ਨਾਰਿ ਯਹ ਪੂਰੇ ਮਨਕਾਮਹੈ । ਰਾਮ
 ਸੁਕੀ ਭਗਤ ਸਕਤ ਦਿਨ ਦੇਵੀਹੀਕੀ ਚਾਕਰ ਹੁਕਮ
 ਕਾਰੀ ਜਾਕੇ ਜਸੁ ਨਾਮੁ ਹੈ । ਦੇਵੀਦਾਸੁ ਏਤੇ ਗੁਨ ਪਾ-
 ਈਐ ਜਗਤ ਮੈ ਤੈ ਸੁਨਾਸੀ ਮੁਕਤਹੰਕੋ ਦੂਰਿ ਤੈ ਪ੍ਰਨਾ
 ਮਹੈ ॥ ੪੧ ॥ ਛੋਟੇ ਘਰ ਜਨਮ ਕਠੋਰ ਬਾਸ ਦੇਵੀ
 ਦਾਸ ਰੋਗਲ ਸਰੀਰ ਦਿਨ ਦੁਖ ਮੈ ਭਰਤ ਹੈ । ਦੁਖ
 ਦਾਤਾ ਪੂਤ ਭੂਤ ਕੁਟਬਾ ਕਲਹਖਾਨ ਕਰਕਸਾ ਨਾਰ

ਨੈਨ ਦੇਖਤੁ ਜਰਤ ਹੈ । ਪਿਰਾਧੀਨ ਜੀਵਨ ਅਜਸ
 ਲੋਕ ਪੁਰਚਹਿਯੋ ਮੁਰਖ ਹੈ ਹਾਰੇ ਦੋਉ ਹਰਤ ਪਰਤ
 ਹੈ । ਅਸੇ ਕੋ ਜਨਮ ਦੇਖੋ ਜਗ ਮਾਝ ਮਰੇਯਾਨੈ ਜਮ
 ਕੇ ਨਰਕ ਬਾਸੀ ਸਾਹਿਬੀ ਕਰਤੁ ਹੈ ॥ ੪੨ ॥
 ਕਥਿਤ ॥ ਲਾਜਕੇ ਸੋ ਜੜ ਕਰੈ ਬਿੰਤੀਕੋ ਕਪਟੀ
 ਕਰੈ ਸੁਰ ਸੋ ਕਹਤ ਇਨੈ ਕੈਸੇ ਏਭ ਲੀਨੈ ਹੈ । ਸੁਰਸੋ
 ਨਿਠਰ ਕਰੈਂ ਮਿਦੁ ਬੋਲੈ ਦੀਨ ਕਰੈ ਬਕਤਾ ਸੋ ਅਖਰ
 ਮੁਰਖ ਦੋਸ ਵੀਨੈ ਹੈ । ਕੋਮਲ ਸੋ ਕਰੈ ਮਤਿ ਹੀਨੁ
 ਛਿਮਾਵੈਤ ਸੋਕਰੈ ਅਸਮਰਥ ਯਹ ਕੈਸੇ ਭਯ ਭੀਨੈ ਹੈ ।

ਦੇਵੀਦਾਸੁ ਕਹੈ ਐਸੇ ਕੰਨ ਹੈ ਜੋ ਇਨੈ ਮੂੜ ਦੁਰਜਨ
 ਨਿਕਾਰ ਅੰਕ ਤਨ ਸੁਧ ਕੀਨੈ ਹੈ ॥੪੩॥ ਮੰਨ ਬੈਠ ਰਹੈ
 ਤੋ ਸਭਾ ਮੈ ਸਠ ਨਾਮ ਪਾਵੈ ਬੋਲੈ ਬਾਰ ਬਾਰ ਤੋ ਲ
 ਵਾਰ ਸਗਾਰੇ ਕਹੈਂ । ਫਿਗਜਾਇ ਬੈਠੇ ਕਹੈਂ ਢੀਠ ਦੂਰ
 ਬੈਠੇ ਕਹੈਂ ਅਪ੍ਰਗਾਲਭੁ ਤਹਾਂ ਕੈਸੀ ਭਾਂਤੁ ਕਰਕੈ ਰਹੈ ।
 ਛਿਮਾ ਕਰ ਰਹੈ ਤੋਤੋ ਡਰ ਡਸਜਾ ਕਹੈਂ ਸਬ ਬਰਾਬਰੀ
 ਕਰੈ ਕਹੈ ਨੀਚਕੈ ਲਖਨ ਹੈ । ਦੇਵੀਦਾਸੁ ਕਹੈ ਜੋ ਪ
 ਰਾਏ ਭਏ ਚਾਕਰ ਹੈ ਤੇ ਬਿਚਾਰੇ ਕਹੈ ਕੰਨ ਭਾਂਤੁ ਸੁਖ
 ਕੋ ਲਹੈਂ ॥ ੪੪ ॥ ਬਡੇਨਿ ਕੇ ਸੀਸ ਤੈ ਤਨਕ ਤਿਨੁਕਾ

ਲੇਤ ਤਾਹੀ ਬਿਰਤਾਸੇ ਬਾਂਧੈ ਬਡੀ ਪ੍ਰੀਭ ਕੋਪਨੇ । ਸਾਵ
 ਧਾਨ ਭਏ ਜਨਮਾਵਧ ਲੈ ਭੂਲੈ ਨਾਹਿ ਪ੍ਰਾਨਵਾਕੇ ਕਾਜੇ
 ਦੇਹਐਸੇ ਸੁਖਸੇ ਸਨੇ । ਦੇਵੀਦਾਸ ਅਬ ਸੁਨੇ ਨੀਚਨਕੀ
 ਐਸੀ ਗਾਤਿ ਕੋਨ ਭਾਂਤ ਕੀਜੇ ਗਾਬ ਵੈਸੇ ਉਨਕੇਮਨੇ ।
 ਪ੍ਰਾਨ ਹੁੰ ਲੈ ਵੈਕੈ ਉਪਕਾਰਹਿ ਕਰੇ ਜੇਕੋਉ ਤਾਹੁੰ ਖਲੁ
 ਤਿਨਕਾ ਕੋ ਕਨਕਾ ਕਿਯੈ ਗਨੇ ॥ ੪੫ ॥ ਵਹੈ ਨਰ
 ਵਹੈ ਨਾਵ ਵਹੈ ਘਰ ਵਹੈ ਗਾਵ ਵਹੈ ਕੁਲ ਇਨਮੈ ਤੇ
 ਏਕਹੁੰ ਨ ਚਲਗੇ । ਵੇਈ ਗੁਨ ਵਹੈ ਬਲ ਵਹੈ ਬੋਲ
 ਵਹੈ ਬੁਧ ਵੇਈ ਸਗੇ ਮੀਤਨ ਮੈ ਏਕ ਨਾਹ ਹਲਿਗੇ ।

ਹਾਇ ਏਕ ਦੀਨ ਅਰਥ ਬਿਨ ਕੈਸੇ ਦੇਖੀਯਤ ਛਿਨ
 ਮਾਹਿ ਗੁਨਕੋ ਸਮੂਹ ਮਾਨੋ ਗਲਿਗੋ । ਵਹੈ ਉਨ ਲੋਗ
 ਨ ਕੋ ਔਰ ਸੋ ਲਗਨ ਲਾਗਜੋ ਦੇਵੀਦਾਸ ਵੇਈਅੰਗ
 ਸਾਂਗ ਸੋ ਬਦਲਿਗੋ ॥ ੪੬ ॥ ਤਨ ਤੋ ਪਤਨ ਸੀਲ
 ਜਸਕੋ ਅਮਰ ਜਾਨ ਯਹੈ ਜੀਯ ਆਨ ਦਾਨ ਬਿੱਤ
 ਚਾਹਿਯਤੁ ਹੈ । ਬਡੇ ਬਡੇ ਨਿਪ ਸਾਡੇ ਦੀਪਨਕੇ ਦੀਪਕ
 ਸੇ ਬਿਨਾ ਦਾਨ ਕਹੂੰ ਐਸੇਦਾਨ ਪਾਇਯਤਹੈ । ਬਲਿਕੀ
 ਸੀ ਪੀਠ ਸਿਵੀ ਮਾਸ ਅਬਿਨਾਮਭਯੋ ਜਗਦੇਵ ਦੇਖਜੋ
 ਏਹ ਯੋ ਲੁਟਾਈਯਤ ਹੈ । ਦੇਵੀਦਾਸ ਕਰਨਕੀ ਖਾਲਕੋ

ਖਾਲਕ ਜਾਨੈ ਦਧੀ ਚਕੇ ਹਾਡ ਗੋਡ ਅਜੋ ਗਾਇਯਤ ਹੈ॥
 ੪੭ ॥ ਉਜਰੇ ਮਹਲ ਨਾਹਿ ਪਾਲਕੀ ਬਹਲ ਨਾਹਿ
 ਬਹਲ ਪਹਲਿ ਨਾਹਿ ਹੋਸਕੀ ਹਬਨਸੀ । ਮਾਤੇ ਰਾਜ
 ਰਾਜ ਨਾਹਿ ਮਾਗਨੇ ਕੀ ਲਾਜ ਨਾਹਿ ਕਵਿਕੋ ਸਮਾਜ
 ਨਾਹਿ ਦੀਸੈ ਅਰ ਬਨਸੀ । ਦੇਇ ਨਾਹਿ ਖਾਇ ਨਾਹਿ
 ਜੋਰਤ ਅਘਾਇ ਨਾਹਿ ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਕਹੈ ਵਹ ਬਸ ਹੈ
 ਬਮਨਸੀ । ਘਨੈ ਦੁਖ ਜੋਰੀ ਘਨੈ ਦੁਖਨ ਸੇ ਰਾਖਤ
 ਹੈ ਯਹ ਜੋਧੈ ਸੰਪਦਾ ਤੇ ਵਹ ਜੋਕ ਬਨਸੀ ॥ ੪੮ ॥
 ਸੁਮਕੀ ਉਦਾਰਤਾਈ ਦਾਤਾਕੀ ਕ੍ਰਿਪਨਤਾਈ ਕ੍ਰੋਧਕੀ

ਤਪੜ ਤਾਈ ਕਰੋ ਕੋ ਬਖਾਨਿ ਹੈ । ਮਾਗਨੇਕੀ ਹਲਕਾ
 ਈ ਗੁਨਕੀ ਸੁਭਗਤਾਈ ਘੋਰਾਕੀ ਤਤਾਈ ਤਾਹਿ ਕੈਸੇ
 ਉਰ ਆਨ ਹੈ । ਮੀਤ ਮਿਲਬੇ ਮਿਲਾਈ ਮਾਨਕੀ ਰੁ
 ਖਾਈ ਔਰ ਬਲਕੀ ਮਿਠਾਈ ਵੇ ਵੀਦਾਸ ਸੁਖਦਾਨਿ ਹੈ ।
 ਕੁਚਕੀ ਕਠੋਰਤਾਈ ਅਧਰ ਕੀ ਮਧਰਾਈ ਕਵਤਾਕੀ
 ਸਰਸਾਈ ਜਾਨ ਹੈ ਸੁਜਾਨਿ ਹੈ ॥੪੯॥ ਬੈਠਯੋ ਸੂਮ ਧੂਮ
 ਪੀਯੈ ਘੂਮਬੋ ਕਰੈ ਮਰੋਰ ਨਾਰ ਪੀਠਵੈ ਨ ਨੀਠ ਡੀਠ
 ਜੋਰ ਹੁੰ ਸਕੈ । ਆਛੇ ਗੁਨ ਜੋਰ ਜਾਇ ਜੋਮ ਸੋ ਸਭਾ
 ਮੇ ਬੈਠ ਵੈਸੇ ਵਾ ਖਵਾਸ ਸੋ ਕਬੀ ਸੁਬਾਦਹੀ ਬਕੈ ।

ਸੰਦਰ ਸਰੂਪ ਮਿ੍ਗ ਲੋਚਨੀ ਤਰਨਿ ਤੂਤੋ ਤੀਛਨ
 ਕਟਾਛ ਤਾਨ ਤਾਨ ਤਿਨ ਕੋ ਤਕੈ । ਲੇਤੀ ਮਨ ਮੁੰਸਕੈ
 ਸਪੰਸ ਕੋਉ ਔਰ ਹੈਵੇ ਦੇਵੀਦਾਸ ਕਿਉ ਰਿਝਾਇ ਤੰ
 ਸਕੈ ਨਿਪੁੰਸਕੈ ॥ ੫੦ ॥ ਸੰਦਰ ਸੁਧਰ ਮ੍ਰਿਦ ਆਖਰ
 ਮਧਰ ਤਰ ਮਨੋਹਰ ਮੋਦਕ ਸੋ ਗੁਨ ਸੋ ਸਮੇਤ ਹੈ । ਕਾਹ
 ਕਵਿਰਾਜਕੀ ਅਵਾਜ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਜਾਮੈ ਭਾਰੀ
 ਭਾਰਤੀ ਕਲੋਲ ਮੇਲ ਲੇਤ ਹੈ । ਤਾਹਿ ਸੁਨ ਕੂਕ ਰਹੈ
 ਹੋਤੈ ਸਮਝੈ ਨ ਮੂਰ ਨਿਜ ਦੋਖ ਔਰ ਮਾਹਿ ਦੇਬੇ ਕ
 ਸੁਚੇਤ ਹੈ । ਦੇਵੀਦਾਸ ਜੈਸੇ ਢੀਲੀ ਚੋਲੀ ਦੇਖੀਸੁਕੀ

ਨਾਰ ਹੀਕਟੋ ਨਖੋਜੈ ਦਰਜੀਹਿ ਦੋਖ ਦੇਤਰੈ ॥ ੫੧ ॥
 ਦਾਵਾ ਨਲ ਦਾਰਦਕੀ ਦੇਹ ਮਾਹਿ ਦੋ ਲਾਗੈਜੋ ਸੋਉ ਤੋ
 ਸੰਤੋਖ ਬਾਰਿ ਲੈਕੇ ਸਿਯਰਾਇਐ । ਆਪਨੇ ਅਦਿਸੂ
 ਪਰ ਹਾਰ ਡਾਰਿ ਬੈਠ ਰਹੈ ਬਾਦ ਜਾਰ ਜਾਰ ਕੋਈ ਕਾਰੇ
 ਕੋ ਸੰਤਾਈਐ । ਹਾਇ ਜਬ ਆਇ ਬੈਠੇ ਸੱਜਨ ਸਮੀਪ
 ਲੋਗ ਅਤਿਥ ਨਿਰਾਸ ਮਾਰੀ ਤੇਰੇ ਫਿਰ ਜਾਈਐ ।
 ਤਿਨਕੋ ਧਿਕਾਰ ਸੁਨ ਕਾਨਨ ਮੈ ਦੋ ਲਗੈਸੁ ਦੇਵੀਦਾਸ
 ਕਹੈ ਕਹੇ ਕਾਰੇ ਸੋ ਬੁਝਾਈਐ ॥ ੫੨ ॥ ਪਹਿਲੇ
 ਤੋ ਆਗ ਲੈ ਸੋ ਪ੍ਰੀਤ ਕਾਰਿ ਪਰਿ ਨਾਮੁ ਪਦਵੀ ਕੋ

ਪਹੁਚਾਵੈ ਹੁਕੈ ਪਰਕਾਜੁ ਸੇ । ਕਰ ਸਨਮਾਨ ਲੈ ਸਮਾਨ
 ਤਾਹਿ ਬੈਠੇ ਵਹਿ ਗਿਰਮਾਕੋ ਪਾਇ ਜਬ ਹੋਇ ਨੈਕ
 ਸਾਜੁ ਸੇ । ਹਲਕੈ ਉਠਾਇ ਉਚੀ ਪਦਵੀ ਕੋ ਪਹੁਚਾਵੈ
 ਨੀਚੇ ਕੀਯੈ ਗਾਰਵੈ ਜੋ ਹੋਇ ਸਿਰ ਤਾਜੁ ਸੇ । ਦੇਵੀ
 ਦਾਸ ਤਾਸੋ ਕਿਤ ਰਾਜੀ ਹੋਇ ਚਾਕਰ ਜੋ ਗੁਨ ਕੋ ਨ ਜਾਨੈ
 ਰਾਜਾ ਹੋਇ ਬਤ ਰਾਜੁ ਸੇ ॥ ੫੩ ॥ ਬਾਰ ਬਾਰ ਬਹੁਤ
 ਜਤਨ ਕੀਯੈ ਬਾਰਹੁ ਮੈ ਖੇਲੇ ਤੇ ਪਰਮ ਕਸਟ ਤੇਲ
 ਪਨ ਪਾਵੈਗੋ । ਕਾਹੁ ਏਕ ਕਾਲ ਕਰਿ ਕੋਉ ਏਕ ਕੇ
 ਹੁ ਫੇਰਿ ਬਾਰੁ ਕੀ ਮਰੀਚਿਕਾ ਮੈ ਪਜਾਸਹਿ ਬੁਝਾਵੈ

ਗੋ । ਪੁਹਮੀ ਪਹਾਰਿ ਪਰ ਪੂਰਨੋ ਪਰ ਜਟਨ ਤੈ ਕਦਾ
 ਚਿਤ ਸੋਧਿਕੈ ਸਸਕੋ ਸੀਗੁ ਲਜਾਵੈਗੋ । ਦੇਵੀਦਾਸ
 ਕਰੈ ਤੀਨੋ ਲੋਕ ਐਸੋ ਲੋਕ ਨਾਹਿ ਭਾਂਤਿ ਭਾਂਤਿ ਕਰਿ
 ਮੂਰਖਹਿ ਸਮਝਾਵੈਗੋ ॥ ੫੪ ॥ ਭੁੰਰਨ ਕੀ ਭੀਰ
 ਭਈ ਆਸੁ ਪਾਸੁ ਆਨ ਛਈ ਜਾਨਜੋ ਯਹ ਰਾਜੀਵ ਸ
 ਮੂਲ ਮਹਾ ਮਹਕਜੋ । ਸੁਆ ਜਾਨਜੋ ਸੁਾਦ ਫਲ ਫੂਲ
 ਫਾਲ ਖੈਰੈ ਹਮ ਗੀਧੈ ਜਾਨਜੋ ਮਾਸਕੋ ਸਮੂਹ ਦੇਖਿ
 ਗਹਕਜੋ । ਦੇਵੀਦਾਸ ਕਰੈ ਜਾਨਜੋ ਹੰਸੁਨ ਕਮਲ
 ਖੰਡ ਬਾਟ ਕੇ ਬਦੋਅਨ ਕੋ ਚਿਤ ਲੋਭ ਲਹਿਕਜੋ ।

ਐਰੇ ਪਾਪੀ ਬ੍ਰਿਥਾ ਬਢਿ ਨਿਪਟਿ ਨਿਕਾਮ ਸਠ ਸੈ
 ਮਰਕੇ ਫੁਲਤੈ ਅਭਾਰੇ ਕੰਨ ਡਹਕਯੋ ॥ ੫੫ ॥
 ਨਾਲਸ ਮਿਲਤਿ ਜਗ ਜੀਵਨਿ ਸੈ ਪ੍ਰੀਤ ਰਾਖੈ ਸੀਤ
 ਲ ਸੁਭਾਵ ਦੇਖੈ ਤੀਨ ਤਾਪ ਕੰਨਸੈ । ਮਿਤ੍ਰ ਕੰ ਉਦਯ
 ਦੇਖੈ ਫੁਲਿ ਉਠੈ ਆਛੀ ਭਾਂਤਿ ਕੋਸਹਿ ਧਰੈ ਹੈ ਸੁਭ
 ਵਾਸਨਾ ਲਿਯੈਲਸੈ । ਦੇਵੀਦਾਸ ਕਹੈ ਉਰ ਸੰਗ੍ਰਹ
 ਗੁਨਕੰਗਹੈ ਏਡਕੋ ਕਠੋਰ ਮੁਹਿ ਮਧੁਕੋ ਲਿਯੈਨਸੈ ।
 ਐਸੇ ਕੁਲ ਕਮਲ ਕੇ ਗੁਨ ਹੇਹਿ ਜਹਾਂ ਯਹ ਨਿਸਚੈ
 ਹੈ ਤਹਾਂ ਛੋਡਿ ਕਮਲਾ ਕਹਾਂ ਬਸੈ ॥ ੫੬ ॥ ਪਾਠੀ ਤੈ

ਕਮਲ ਭਯੋ ਤਾਤੈ ਕਮਲਾਸਨ ਸੁ ਕਮਲਾਸਨਤੈ
 ਜਗਦੇਤ ਹੈ ਦਿਖਾਈਕੋ । ਤੀਨ ਲੋਕ ਨਾਥੁ ਬਿਸੰਭਰ
 ਬੀਚਤਾਕੋ ਗਿਹ ਸਭੈ ਮੂਲ ਪਾਨੀ ਜੀਵ ਜਾਤਕੈ ਸਹਾ
 ਈਕੋ । ਤੇਸੋ ਬਡੋ ਹੁਕੈ ਕੋਉ ਐਸੋ ਕਾਮ ਕਰੈ ਐਸੇ ਕਰੈ
 ਹੁ ਹਮਾਰੈ ਲਹੈ ਪੀਰ ਨ ਪਰਾਈਕੋ । ਜਾਲਮੈ ਬੰਧਾਇ
 ਸਰਨਾਗਤਨਿ ਜਾਨ ਦਯੋ ਧਿਕ ਤੇ ਕੋ ਤੇਰੀ ਐਰ
 ਇਤਨੀ ਬਡਾਈਕੋ ॥ ੫੭ ॥ ਪਹਿਲੈ ਪੈ ਬਿਬਾਦ
 ਬਿਵਹਾਰੁ ਧਨ ਕੋ ਨ ਕੀਜੈ ਜਾਚੀਐ ਨ ਤਾਪੈ ਆਇ
 ਮਾਂਗੈ ਤਾਹਿ ਦੀਜੀਐ । ਮਿਤ੍ਰੁਹੁ ਕੇ ਘਰ ਮੈ ਘਰਨੀ ਸੋ

ਮਿਲਿ ਬੈਠੀਐ ਨ ਹਸੀਐ ਨ ਦੁਰ ਬਸੀਐ ਨ ਫੋਰਿ
ਲੀਜੀਐ । ਕੋਉ ਭੇਦ ਪਾਰੈ ਤੋ ਨ ਭੂਲੇ ਦੇਵੀਦਾਸ
ਕਹੈ ਮਨਕੀ ਦੁਰਾਇਐ ਨ ਤਾਂਤੇ ਭਯੋ ਖੀਜੀਐ ।
ਪ੍ਰੀਤਿਖੋਯੋ ਚਾਹੈ ਤੋਤੇ ਕੀਜੀਐ ਪਰਸ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਾਖਜੋ
ਬਹੀਐ ਤੋ ਤੋ ਇਤਿਨੀ ਨ ਬਾਤ ਕੀਚੀਐ॥ ੫੫॥ ਜਿ
ਨਕੇ ਉਦਾਰ ਚਿਤਿ ਗਾਵ ਬੀਚਿ ਮੀਤ ਪੂਰੇ ਗੁਨਵੰਤਿ
ਸਬਹੀ ਕੇ ਸੁਖ ਅਵਦਾਤ ਹੈ । ਰੂਪਕੇ ਉਜਯਾਰੇ ਨੈਨ
ਤਾਰਨ ਮੈ ਰਾਖਿ ਲੀਜੈ ਬੈਲਨ ਮੈ ਮੋਲ ਲੇਤ ਮੈਸੀ
ਮੁਖ ਬਾਤ ਹੈ । ਸਾਖਿ ਲਾਗੇ ਸੁਖ ਚਿਰੈ ਲੇਛਿਲਾਗੀ

ਰੂਪੁ ਫਿਰੈ ਭਾਖੁਲੈ ਜਗਾਂ ਕੋ ਤਹਾਂ ਵੇਈ ਚਲੇ ਜਾਤ ਹੈਂ ।
 ਕਹਾ ਪੁਰਖ ਗੁਨਗੀਨ ਦੀਨ ਮਨ ਕੀਚ ਨਰ ਤਾਤਕੀ
 ਤਲਾਈ ਬੀਚਿ ਬੈਠੋ ਕੀਚ ਖਾਤ ਹੈ ॥ ੫੯ ॥ ਜਨਮ
 ਤੇ ਨੇਹੁਨ ਕਰੈ ਸੁ ਵਹ ਨੀਕੋ ਨਰ ਉਦਾਸੀਨ ਅਤਿਹੀ
 ਬਰੋਨ ਮਨ ਭਾਵਨੋ । ਨੇਹੁ ਕਰਿ ਬਾਲਕ ਜਜੋ ਤੇਹੁ ਸੋ
 ਮਿਟਾਇ ਡਾਰੈ ਵਚੁ ਭਾਰੀਲਾਰੀ ਮੋਹਿ ਮਨਕੋ ਭਿਯਾ
 ਵਨੋ । ਦੇਵੀਦਾਸ ਕਹੈ ਜੈਸੇ ਜਗਕੋ ਜਨਮ ਅੰਧੁ
 ਦੇਖਿ ਤਮਤਾਈ ਸੋ ਨਲਾਰੀ ਅਕੁਲਾਵਨੋ । ਆਛੇਭਲੇ
 ਦੇਖਤਿ ਹੋ ਕੇਹੂੰ ਫੇਰਿ ਫਿਰਿ ਗਈ ਅਖਿਨ ਕੋ ਜੈਸੇ

ਨਰਲਾਗਤ ਡਰਾਵਨੋ ॥ ੬੦ ॥ ਆਏ ਗੁਨੀ ਜਾਚਕ
 ਦੁਰਾਇ ਮੁਖੁ ਬੈਠ ਰਹਜੋ ਪਰਲੋਕ ਕਾਜੈ ਧਨੁ ਮਾਥੈ
 ਧਰਿਲੇਇਗੋ । ਬਿਨਾ ਅਪਰਾਧ ਲੈਕੇ ਸਾਧਤੈਂ ਸੰਤਾਏ
 ਅਬ ਜੀਤੈ ਤੀਨੋ ਲੋਗਾਨਿ ਕੋ ਰਾਜੁ ਕਰਿ ਲੇਇਗੋ ।
 ਬਰੀਨ ਤੈਂ ਬਚਜੋ ਨਾਹਿ ਸੁਕ੍ਰਿਤਿ ਕੈ ਸਚਜੋ ਨਾਹਿ
 ਦੇਵੀਦਾਸ ਜਾਨਿ ਪਨਜੋ ਮਾਥੈ ਮਾਰਿਦੇਇਗੋ । ਆਏ
 ਸਰਨਾਗਤਿ ਤੈ ਆਰਤਿਕੋ ਰਾਖਿਜੋ ਨਾਹਿ ਅਬ ਪੁਰ
 ਖਾਰਥਹਿ ਲੈਕੈ ਬਾਰ ਦੇਇਗੋ ॥ ੬੧ ॥ ਏਰੇ ਗੁਨੀਗੁਨ
 ਪਾਇ ਚਾਤੁਰੀ ਨਿਪੁਨ ਪਾਇਕੀਜਿਯੈ ਨ ਮੈਲੋ ਮਨ

ਕਾਹੁ ਜੋ ਕੁਛ ਕਰੀ । ਬੀਰਨ ਬਿਰਾਨੈ ਦੇਸ ਜੈਬੇ ਕੋ
 ਯਹੀ ਸੁਭਾਵ ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ ਕਾਹੁ ਜੁਕਰੀ ਕਿਨੈ
 ਕਰੀ । ਕਰਏਕ ਕਵਿ ਚਲੇਜਾਵਤ ਸਭਾਕੇ ਮੱਧਜਤਾ
 ਕੋ ਜੋ ਅਏਕ ਦੇਵੀਕਾਹੁ ਪਲਟੁਕਰੀ । ਦਾਰ ਗਜਰਾਜ
 ਠਾਂਢੇ ਕੁਕਰੀ ਸਭਾਕੇ ਮਧਿਜ ਕੁਕਰੀ ਸੁਕੁੰਕਰੀ ਸੁ
 ਤੁੰ ਕਰੀ ॥ ਸੁ ਤੁੰ ਕਰੀ ॥ ੬੨ ॥

ਕਬਿਤ ॥ ਦੇਵੀਦਾਸ ਸਭਾ ਬੀਚ ਪਢੇ ਸੁਕਸੇ ਸੁ
 ਕਬਿਰੁਪੁ ਆਛ ਪਰਿ ਗੁਨਕੀ ਗਰੁਰਿ ਪਕਰੈ । ਲੋਹ
 ਪਢੇ ਪਢੇ ਜੁ ਸੁਯੋਂ ਲਭਾਵੈ ਰੁਪ ਨਿਜ ਬਾਤ ਵਾਤੈ

ਪਿਯੂਖ ਸੇ ਅਮੋਲ ਬੋਲਬੋ ਕਰੈ । ਕਹਾ ਭਯੋ ਕਾਰੀ
 ਜੋ ਕਿਯੋ ਨ ਸਨਮਾਨ ਕੋਉ ਪਛੋਯੋ ਕਰੈ ਨ ਤੋ ਰਹੈ
 ਗੀ ਜੀਭੁ ਜਕਰੈ । ਕਾਕਸੇ ਕੁਕਬਿਰੈ ਕੁਗਾਜਹਿ ਬੈਠੇ
 ਤੁੰਦੇ ਕਾਨਨਿ ਸਤਾਇਬੇ ਕੋ ਕਾਂਈ ਕਾਂਈ ਨ ਕਰੈ ॥
 ੬੩ ॥ ਏਵ ਕੋ ਦਰਦੁ ਨਾਹਿ ਦਯਾ ਏਵਤਾਹਿ ਕੋਨ
 ਕਾਮ ਕਾਮ ਧੇਨ ਕੋਨ ਯਹੈ ਸਿਰਦਾਰ ਹੈ । ਪਾਰਿ
 ਜਾਤਿ ਕੋਨ ਪੀਰ ਚਿੰਤਾਮਨਿ ਕੋਨ ਔਰ ਕੋਨ ਐਸੇ
 ਭੀਨ ਲੋਕ ਸੈ ਉਦਾਰ ਹੈ । ਗਰਜਿ ਗਰਜਿ ਪੁਰਿਜੋ
 ਓਰਿ ਤੈ ਗਰਜਿ ਪੂਰੀ ਧਰਨਿ ਸੈ ਧਰਨੀ ਕਹੁੰ ਨ

ਵਾਰ ਪਾਰ ਹੈ । ਦੇਵੀਦਾਸ ਚਾਤਿਕ ਪੁਕਾਰਿ ਬਾਰਿ
 ਬਾਰਿ ਕਹੈ ਮੇਰੇ ਪਾਨ ਧਾਰ ਮੇਘ ਬੂੰਦਿ ਇਕੁ ਸਾਰੁ
 ਹੈ ॥ ੬੪ ॥ ਸੁਮ ਕਹੈ ਧਨ ਲੈ ਧਰਾ ਮੈ ਧਰਿਰਾਖੀਐ
 ਸੁਮੈਰੈ ਕਾਮਜਬਹਿ ਬਿਪਤਿਆਨ ਚੂਰ ਹੈ । ਦਾਨੀਕਹੈ
 ਕਾਹੇ ਕੋ ਬਿਪਤਿ ਆਵੈ ਧਨੀਨਿਕੇ ਦੇਵੀਦਾਸ ਪੂਰਨ
 ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਸੋ ਪੂਰ ਹੈ । ਸੁਮ ਕਹੈ ਵਹੈ ਤੇਰੋ ਪੂਰਨ ਪੁ
 ਰਖੁ ਜੋ ਕੁਪਿਤਿ ਹੋਇ ਸੰਚਿਤ ਬਿਹੀਨ ਤੂੰ ਬਿਸੁਰ ਹੈ
 । ਦਾਨੀ ਕਹੈ ਮੂੰਢ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੁਪਿਤ ਭਏ ਧਰਨੀ ਮੈ
 ਸਾਂਚਯੋ ਤੈ ਸੁ ਵਾਤੇ ਕਹਾਂ ਦੁਰਿ ਹੈ ॥ ੩੫ ॥ ਸਵੈਯਾ

॥ ਦਾਨੀ ਕਰੈ ਸੁਨਿ ਸੁਮਸੁਤੰ ਧਨ ਦੇਇ ਨ ਖਾਇ
 ਕਹੀ ਮਤਪਾਯੋ । ਸੁਮ ਕਰੈ ਧਨੁ ਦੇਉ ਨ ਖਾਉਂ ਸੁਦਾ
 ਰਿਦ ਕੇ ਡਰਕੋ ਡਹਕਾਯੋ । ਤੁਜੁਲੁਟਾਵਤਰੈਨਿ ਦਿਨਾ
 ਬਰਦਾਨੀ ਕਹੋ ਕਿਨਹੈ ਬਹਕਾਯੋ । ਦੇਵੀ ਕਰੈ ਧਨੁ
 ਦੇਤ ਹੋ ਯਾਹੀ ਤੈ ਦਾਰਿਦ ਕੇ ਡਰਕੋ ਡਰਪਾਯੋ ॥੬੬॥
 ਕਃ॥ ਪਾਨੀਕੋ ਭਟਭਟਾਤਿ ਭੇਕੀਜਾਮੈ ਡੋਲਤਿਹੈਕੀਚ
 ਬੀਚ ਕਾਂਖ ਵੇ ਦੁਰਾਵਤ ਹੈ ਦੇਹਨੈ । ਪੰਕ ਮਾਝ ਮੁਰਝਾ
 ਨੀ ਮਾਛੁਰੀ ਤਰਫਰਾਤਿ ਕੇਕਰੇ ਗਰਤਿ ਮਾਹਿ ਰੰਗੀ
 ਗਹਿ ਗੇਹਨੈ । ਦੇਵੀਦਾਸ ਕਰੈ ਸੂਕੇ ਸਰਕੋ ਬਿਲੋਕਿ

ਏਕੁ ਬਿਨਾ ਘਨ ਘਨੇ ਕੌਨ ਦੁਖੁ ਇਨ ਕੇਹਨੈ ।
 ਤਾਂਹੀ ਮੈ ਉਤੰਗ ਮਾਤੇ ਹਾਥੀ ਅਬ ਗਾਹਤ ਹੈਂ ਪਲ
 ਮਾਰਿ ਐਸੀ ਕੀਨੀ ਮਹਾਰਾਜ ਮੇਹਨੈ ॥ ੬੭ ॥ ਹਰੇ
 ਹਰੇ ਤਰਵਰ ਸੁਕੇਨਕੇ ਸਾਥਿ ਦੇਖੇ ਚਟਕਿ ਚਟ
 ਕਿ ਬਰੇ ਦਾਵਾਨਲ ਦਾਹੇ ਤੇ । ਬੇਲਨਿ ਸਮੇਤਿ ਉਚੇ
 ਉਚੇ ਰੂਖ ਬਾਯੂ ਬੇਗ ਜਰਤੇ ਜਰਾਕਿਦੈਕੈ ਪਲ ਮਾਰਿ
 ਫਾਹੇਤੇ । ਏਰੇ ਬੀਰ ਮੇਹ ਵਾਹੀ ਨੇਹਕੀ ਸੁਰਤਿ ਕਰਿ
 ਦੇਵੀਦਾਸ ਕਹੇ ਤਰ ਤਹਾ ਸੀਂਚ ਚਾਹੇ ਤੇ । ਏਕ ਤੇ
 ਨੀਰਦ ਨਿਰਦਈ ਨੀਰ ਦੇਤ ਨਾਰਿ ਔਰ ਦੂਜੇ ਬੀ

ਜੁਰੀਨਿ ਮਾਰਤਿ ਹੈ ਕਾਹੇਤੇ ॥ ੬੮ ॥ ਏਜੁਇਨਿ
 ਬਿਛਨ ਕੀ ਔਡੀ ਔਡੀ ਡਾਰੈ ਏਜੁ ਉਤੰਗ ਆਚੋਦੀ
 ਔਰ ਸੌਰਭ ਅਮਾਪੁ ਹੈ। ਬਰਨ ਬਰਨ ਪਾਨ ਪੱਲਵ
 ਪੁਲੰਗ ਬੇਲਿ ਸੁਖੁਨਿ ਸੌ ਝੇਲਿਰਹੇ ਮੇਟਜੋ ਪਰਤਾਪੁ
 ਹੈ। ਔਰਨ ਕੇ ਦੁਖੁ ਦੁਰਿ ਕਰੇ ਖਰੇ ਖਰੇ ਏਜੁ ਫੂਲੇ
 ਫਰੇ ਹਰੇ ਤਨ ਤਨਕੋਨਦਾਪੁ ਹੈਂ। ਦੇਵੀਦਾਸ ਕਰ
 ਨਾ ਪਰਾਇਨ ਪਰਮ ਦਾਤੇ ਪਾਲਿਕ ਪਜੋਦ ਏਕ
 ਤੇਰੇ ਪਰਤਾਪ ਹੈ ॥ ੬੯ ॥ ਕੈਤੋ ਵੇਹ ਪਾਇ ਧਰੇ
 ਧਰਮ ਕੇ ਐਸੇ ਪਾਇ ਆਸਨ ਫਡਾਇ ਲੇਇ ਜਾਤੇ

ਪੁਰਹੂਤ ਕੋ । ਕੈਤੋ ਕਰਿ ਉਦਮ ਅਪਾਰ ਧਨੁ ਜੋਰਿ
 ਕੋਰਿ ਕੋਰਿਪੁਜ ਤੁ ਕਹਾਇ ਕਾਮ ਕਰਿਲੈ ਸਪੁਤ ਕੋ
 । ਕੈਤੋ ਮਨ ਕਾਮਨਾ ਅਸੇਖ ਸੁਖੁ ਭੋਗ ਕੈ ਕੈ ਮੁਕਤਿ
 ਕੋ ਮਿਲੈ ਜਹਾਂ ਮੂਲ ਪਾਂਚਕੁਤਕੋ । ਇਨਮੇ ਜੋ ਏਕੋ ਨ
 ਬਨੈ ਨ ਤੋ ਜਨਮ ਪਾਇ ਛੇਰੀ ਕੇ ਗਰੇ ਕੋ ਥਨ ਦੁਧ
 ਕੋ ਨ ਮੁਤਕੋ ॥ ੨੦॥ ਨਭਮੈ ਨਿਲੰਬ ਤੇਰੇ ਅੰਬਕਨ
 ਕਾਜੈ ਘਨੈ ਦਿਨਨਿ ਤੈ ਰਹਜੋ ਮੈਤੋ ਚੈਚੁ ਉਚਕਾ-
 ਇਰੇ । ਬਾਪੀਕੁਪੁ ਸਰਿਤਾਨਿ ਸੋ ਨ ਪਹਿਚਾਨ ਜਾਨਿ
 ਮਾਗਨੋ ਪੈ ਐਸਨਿ ਪੈ ਮਾਗਤ ਬਲਾਇਰੇ । ਘਨ

ਤੇਰੇ ਜਲੁ ਪੂਰ ਤੇਮੈ ਭਰ ਪੂਰਿ ਰਹੋ ਏਤੇ ਹੂੰ ਕੈ ਕਜੋਂ
 ਤੂੰ ਕਰਤ ਹਾਇ ਹਾਇਰੇ । ਦੇਵੀਦਾਸ ਚਾਤਿਕ ਸੇ
 ਜਾਚਕ ਕੇ ਦਯਾ ਹੀਨ ਆਪਨੀ ਮਧੁਰ ਮੇਘ ਧੁਨਿ
 ਤੇ ਸੁਨਾਇਰੇ ॥ ੭੧ ॥ ਕੇਤੇ ਦਿਨ ਚਾਤਿਕ ਕੇ ਜਾਚ
 ਤੇ ਚਿਚਾਤ ਭਏ ਗਾਤ ਭਏ ਸਿਥਲਿ ਤ੍ਰਿਖਾ ਸੇ ਜੈਰਤ
 ਰਸੈ । ਤਰਫੈ ਤਿਲਮਿਲਾਇ ਨਿਬਲੋ ਬਿਲ ਬਿਲਾਇ
 ਆਸੁ ਪੋਛਿ ਪੁਨਵਾਰੀ ਬਾਹਿ ਬਾਰਿਦ ਕੇ ਦਰਸੈ ।
 ਦੇਵੀਕਹੇ ਹਾਇ ਨਿਰਦਈ ਨੀਰਦ ਕਹਾਇ ਧਿਕ
 ਤੇਕੈ ਧਿਕ ਤੇਰੇ ਯਾਹੀ ਘਨ ਬਰਸੇ । ਜਾਚਤ ਮੈ ਆ-

ਸੰਨ ਕੀ ਜਿਤਨੀ ਗਿਰੀ ਹੈ ਬੰਦ ਉਤਨੀ ਹੁੰ ਬੰਦ ਜੋ
 ਪੈ ਬਾਰਿਦ ਨ ਬਰਸੈ ॥ ੨੨ ॥ ਤੈਸੇ ਦੁਖ ਨਾਹਿ ਦੇ
 ਤੇ ਮਾਂਗਨੇ ਬਰਾਉ ਨ ਪੈ ਤਾਹੁ ਸੰਕਨਕਾ ਕਹੀਂ ਪਾਇਬੋ
 ਨ ਪਾਇਬੋ । ਤੈਸੇ ਦੁਖ ਨਾਹੀ ਦੇਤੇ ਆਦਰ ਬਹੀਨ
 ਸੁੰਮ ਗੁਨ ਹੀਨ ਆਗੇ ਦੀਨ ਵੈਕੈ ਗੁਨ ਗਾਇਬੋ ।
 ਵਵੀਦਾਸ ਜਿਨਿ ਸੋ ਬਰਾਬਰੀ ਕੋ ਬੈਠਬੋ ਹੈ ਸੋਇ
 ਬੋਰੁ ਗਾਇਬੋਰੁ ਖੇਲਬੋਰੁ ਖਾਇਬੋ । ਜੈਸੇ ਦੁਖ ਦੇ ਤੇ
 ਤਿਨਕੇਵੇ ਦਾਰ ਜਾਇ ਤੇਤੇ ਹਮੈ ਜਨਕੋ ਸੋ ਤਿਨੈ ਦੀ
 ਨਤਾ ਦਿਖਾਇਬੋ ॥ ੨੩ ॥ ਕਥਿਤ ॥ ਜਾਸੋ

ਅਤ ਪ੍ਰੀਤ ਬਹੁ ਜਗ ਮੈ ਬਿਦਤ ਹੋਇ ਪੁਨਾ ਬੈਰ ਹੋਇ
 ਨ ਦਸੈ ਦਾਇ ਢੀਜਿਐ । ਵੇਵੀਦਾਸ ਕਹੈ ਜੋ ਜਹਾ
 ਜ ਕੋ ਬਨਜ ਕਰੈ ਧੁਰਤ ਕਹਾਵੈ ਤਾਕੀ ਬਾਂਤੈ ਨਹੀ
 ਧੀਜਿਐ । ਜਿਨੈ ਪਹਿਲੇ ਕਹੁੰਕ ਕਦਾਪਿ ਚੋਰੀ ਕਰੀ
 ਹੋਇ ਕੁਲ ਸੀਲ ਰਹਿਤਾ ਬਿਚਾਰ ਕਰ ਲੀਜੀਐ ।
 ਸੁਖ ਚਾਹੈ ਆਪਕੋਤੈ ਸਬਕੋ ਸਦਾਕੀ ਸੀਖ ਇਤਨੇ
 ਮਨੁਖਨਿ ਸੋ ਸੰਗਤ ਨ ਕੀਜੀਐ ॥ ੭੪ ॥ ਕਥਿਤ ॥
 ਕੁਰਨ ਸੋ ਮਨਕੇ ਗਰੁਰ ਸੋ ਮਲੀਨਨਿ ਸੋ ਪਾਤਕੀ
 ਸੋ ਤਾਤਕੀ ਸੋ ਮਿਲ ਪੈ ਨ ਧੀਜੀਐ । ਬੋਲਕੇ ਚਲ

ਚਲੇ ਸੋ ਮੀਤ ਕੇ ਛਲ ਛਲੇ ਸੋ ਬੇਦ ਪੰਥਕੇ ਹਲੇ ਸੋ
 ਕਬਹੂੰ ਨ ਧੀਜੀਐ । ਚੋਫਨਿ ਸੋ ਵੰਚਕ ਸੋ ਪਰ ਬਧੂ
 ਰਤਕੋਸੋ ਕਪਟੀ ਕਠੋਰਦੋਹੀ ਸਠ ਜੋ ਲਖੀਜੀਐ ।
 ਏਵੀਦਾਸ ਕਹੈ ਸੁਨੋ ਸੁਖ ਚਾਹੈ ਆਪਕੋਤੋ ਇਤਨੇ ਮਨੁ
 ਖਨਿ ਸੋ ਸੰਗਤ ਨ ਕੀਜੀਐ ॥ ੨੫ ॥ ਕੌਨ ਦਿਨਾ
 ਕਮਲ ਬੁਲਾਵਤ ਹੈ ਭੌਰਨ ਕੋ ਰੂਖਨ ਪੰਖੇਰੂਨ ਕੋ
 ਵੇਜੁ ਮੰਡਰਾਤ ਹੈ । ਸਾਰਸ ਬੁਲਾਏ ਕਬ ਕਹੋ ਧੰ
 ਸਰੋਵਰ ਨੈ ਸਰਿਤਾਨਿ ਛਾਡਿਏ ਜੁ ਉਹਾਈ ਸਮਾਤ ਹੈ ।
 ਰੰਦ੍ਰਮਾ ਕੀ ਚੀਠੀ ਕਬਿ ਆਈ ਹੈ ਚਕੋਰਨਿ ਕੋ

ਘਨਕੇ ਬੁਲਾਏ ਬਿਨਾ ਚਾਤਿਕ ਚਿਚਾਤ ਹੈਂ । ਦੇਵੀ
 ਦਾਸ ਕਹੈ ਤਿਯੋਂ ਸੁ ਕਵਿ ਗੁਨੀਲੋਗ ਏਤੋ ਦੁਨਿਯਾ
 ਮੇ ਜਹਾਂ ਕੁਛੁ ਦੇਖੈ ਤਹਾਂ ਜਾਤ ਹੈਂ ॥ ੭੬ ॥ ਏਕ ਜਾਤ
 ਦੋਉ ਏਕ ਰੂਖ ਪਰ ਬੈਠਕਹੈ ਏਕ ਸੇ ਲਗਤ ਦੇਹ
 ਹਲਕੀਨ ਭਾਰੀ ਤੈ । ਏਕਹੀ ਬਰਨ ਏਕ ਠੰਰ ਬਸਿ
 ਬਾਸਿ ਹੁਤੇ ਅੰਤਰ ਰਤੀਨ ਹੁਤੇ ਦੇਖੇ ਪਰਕਾਰੀ ਤੈ ।
 ਕੋਹੋ ਹ੍ਵਾ ਕਹਤ ਕੋਨ ਕੋਕਿਲ ਕਵਨ ਕਾਕ ਮੂਕ ਰਹਜੋ
 ਨਹ ਕੂਕਕਰੀ ਸੁਕਿਭਾਰੀ ਤੈ । ਦੇਵੀਦਾਸ ਕਹੈ ਅਨਬੰ
 ਲੈਹੀ ਭਰਮ ਹੁਤੇ ਬਾਇਸ ਬੁਲਾਤ ਕਾਰ ਕੋਨੈ ਬਾਟ

ਪਾਰੀ ਤੈ ॥੧੧॥ ਲੋਕ ਮਾਹਿਕੋਇਲਕੋ ਆਦਰ ਅਧ
 ਕ ਵੇਖਿ ਲਵਾ ਕਹੈ ਭੂਲੇਲੋਗ ਯਾਕੇ ਸਭਕਾਰਮੈ। ਆ
 ਧੋ ਕੂਰਿ ਕਾਰੀ ਦਾਰੀ ਬੋਲਿ ਭਾਰੀਭਾਰੀ ਜਗ ਮੋਹਯੋ
 ਤੈਠੇ ਕੂਕਿਲਿਆਰੀ ਜਾਨੇ ਤੇਰੇ ਯਾਰ ਮੈ। ਏਰੇ ਬੀਰੀ
 ਲਾਵਕ ਪੈ ਲੋਗ ਮੋਸੋ ਮਯਾ ਕਰੈਂ ਕਹੇ ਤੈਠੋਤਹਿ ਭੂਜ
 ਖਾਤਹੈਂ ਅਹਾਰ ਮੈ। ਕਾਹੇਂਕੀ ਬਹਿਸ ਮੋਹਿ ਤੋਹਿ ਵੇਵੀ
 ਦਾਸ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਆਂਬ ਪਰ ਤੇਰੋਘਰ ਜਾਰ ਮੈ ॥
 ੧੮ ॥ ਫਲ ਰਹੈ ਰੂਖ ਫਲ ਭੂਖਲਗੈ ਤੋਰਖਾਹਿ ਪਜਾ
 ਸ ਲਗੈ ਅਨਾਯਾਸ ਭਰੇ ਨਦੀ ਨਾਰੇ ਹੈਂ। ਪਾਲਕੀ ਪੁ

ਹਮ ਪੂਰੀ ਸੇਲ ਲੈ ਬਿਛਾਇ ਰਾਖੀ ਗੰਦਵਾ ਸਭਰ
 ਭਰੇ ਏਈ ਭੁਜ ਭਾਰੇ ਹੈਂ । ਗਿਰੀ ਗੁਹਾ ਗੋਹ ਮਤ ਗੋਹ
 ਨੀ ਸੇ ਨੇਹੁ ਕੀਯੈ ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਕਰੈ ਜੋਰੀ ਜਗ ਜਾਲ
 ਜਾਰੇ ਹੈਂ । ਜੇਇਨੈ ਭੁਲਾਵਤ ਹੈਂ ਬਾਰਬਾਰ ਤੇਤੋ ਇਨ
 ਦੁਨੀਆਂਕੇ ਕਾਰਬਾਰ ਬਾਰਬਾਰ ਮਾਰੈ ਹੈਂ ॥ ੭੯ ॥
 ਸੱਜਨ ਕੁਲੀਨਿਨਕੈ ਪਹਲੈ ਤੋਕੋਪੁ ਨਾਹਿ ਕਦਾਚਿਤ
 ਕਰੈਂ ਛਿਨ ਏਕ ਮੈ ਪਰਹਰੈਂ । ਛਿਨ ਮੈ ਛੁਟੈ ਸੁਕੋਪ
 ਕਾਹੁ ਏਕ ਕਾਰਨ ਤੈ ਤੈ ਪਰ ਬਿਰੋਧੀ ਕੇ ਬਿਕਾਰ ਕੈ
 ਨਹੀਧਰੈਂ । ਦੇਵੀਦਾਸ ਬਡੇਨਿਕੇ ਕੋਪਕੀ ਢਲਕੀਬਿਰ

ਛੱਡਕੇ ਬਿਕਾਰ ਬੈਰੀ ਹੁੰਕੇ ਸੁਖਸੇ ਭਰੈਂ । ਬਡੇਨਿ ਕੀ
 ਬੇਰੁਖਕੀ ਬੇਲਨ ਗਰਾਗਰੀ ਸੇ ਨੀਚਨ ਕੇ ਨੇਹ ਕੀ
 ਬਰਾਬਰੀ ਤਉਕਰੈਂ ॥ ੮੦ ॥ ਐਸੇ ਕਉ ਮਿਲਜੈ
 ਹੋਨ ਜਾਸੇ ਮਿਲਬੈਠ ਦੁਖ ਪੇਟ ਕੋ ਕਹੈਯੈ ਸੁਨਲੇਹ
 ਹੋਤ ਭੇਟ ਮੇ । ਤਾਂ ਘਰੀ ਘੁਟਾਇ ਆਯੈ ਆਧਕੰ
 ਬਦਾਇ ਲੇਇ ਐਸੇ ਅਸਨਾਉ ਤੋ ਨ ਆਯੋ ਕਉ
 ਜੋਟਮੇ । ਦੇਵੀਦਾਸ ਕਹੈ ਸਬ ਸਾਰਥ ਪਰਾਇਨ ਹੀ
 ਦੁਖ ਕੀ ਖਵੈਕੋ ਤਿਨੈ ਲਿਯੈਂ ਨਗ ਮਟਮੇ । ਬਾਤਕੇ
 ਬਲੂਲਾ ਪੇਟ ਭੀਤਰ ਹੀ ਉਠੈਂ ਪੁਨ ਰਸਨਾਕੇ ਉਰ

ਆਇ ਜਾਤੇ ਰਹੈ ਪੇਟ ਮੈ ॥ ੮੧ ॥ ਕਰਤਾਰੁ ਮਾਰੇ
ਜਗਿ ਆਇਕੈ ਜਨਮ ਹਾਰੇ ਕੋਰਿਨ ਪਰੇ ਹੈ ਧਿਕ
ਉਨਕੇ ਸਮਾਜ ਕੇ । ਪੀਰਨ ਪਰਾਈ ਏਕ ਸ੍ਰਾਰਥ
ਪਰਾਇਨ ਹੈ ਪੇਟਹੀਕੇ ਚੇਰੇ ਜੇ ਰੁਮਾਯੋ ਬੀਜਲਾਜ ਕੇ
। ਮੈਸੋ ਕੋਉ ਬਿਰਲੋ ਬਿਰੰਚਨੈ ਬਨਾਯੋ ਹੈ ਜੇ ਪੇਟਹੀ
ਪਰਾਏ ਕਾਜੈ ਲੇਤੁ ਨੀਰੁ ਨਾਜੁਕੈ । ਅਪਨੇ ਉਦਰਕਾਜ
ਪੀਵੈ ਬਡਵਾਗਿ ਜੋਈ ਸੋਈ ਪਾਨੀ ਪੀਵਤ ਪਯੋਦ
ਪਰਕਾਜ ਕੇ ॥ ੮੨ ॥ ਕੈਤੋ ਜੱਗਜੋਗਿ ਕਰ ਕੈਤੋ ਸੁਖ
ਭੋਗ ਕਰਿ ਕੈਤੋ ਗੁਨੇ ਰੂਪੁ ਕਰਿ ਨਾਮਹਿ ਕਢਾਇ ਹੈ

। ਕੈ ਤੋ ਦਾਨ ਸੀਲਹੈ ਕੈ ਜੋਰਾਵਰੀ ਡੀਲ ਹੈ ਕੈ ਸੂਰ
 ਸਿਰ ਮੋਰ ਹੈ ਕੈ ਗੀ ~~ਕਨਿ~~ ਗਵਾਇ ਹੈ । ਕੈ ਤੋ ਜਗ
 ਪੂਜਾਹੈ ਕੈ ਤਪ ਤੇਜ ਪੰਜ ਹੈ ਕੈ ਇਨਮੈ ਤੈ ਏਕ ਹੰਸੈ
 ਜਸੈ ਨਾਰਿ ਪਾਇ ਹੈ । ਜਾਇ ਮੈਸੇ ਪੁਤਹਿ ਸਪੁਤੀ ਭਈ
 ਮਾਇ ਵੈ ਤੋ ਦੇਵੀਦਾਸ ਕਹੈ ਬਾਂਝਿ ਕੈ ਨਸੀ ਕਹਾਇ ਹੈ
 ॥ ੮੩ ॥ ਕਥਿਤ ॥ ਚਢੀ ਦੋਉ ਅਨੀ ਭੀਰ
 ਪਰੈ ਹੈ ਅਨੀ ਮੋਜੀਓਲਾ ਕੋ ਲੋਨ ਖਾਇ ਜਨਮ ਤੈ
 ਅਪਾਇ ਹੈ । ਤਾਕੇ ਹੇਤ ਦੈ ਕੈ ਪ੍ਰਾਨ ਟੁਕਿ ਟੁਕਿ ਹੈ ਕੈ
 ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਬਡਾਈ ਮੋਰ ਦੇਵਲੋਕ ਪਾਇ ਹੈ ।

ਟਾਲੋਇਯੈ ਆਖਰ ਨਕਾਲੋਛੋਡਿ ਰੈਰੈ ਕੁਲਕਾਲੋਈ
 ਲਗੈਗੋ ਆਨਿ ਪਰਜੋ ਭਲੋਦਾਇਹੈ । ਦੇਵੀਦਾਸ ਭੀ
 ਕਰਿਕੈ ਭੋਨਜੈਰੈ ਨੀਕਰਿਕੈ ਫਿਰਿ ਐਸੇ ਜੀਕਰਿਕੈ
 ਕੋਨ ਕਾਜ ਆਇ ਹੈ ॥ ੮੪ ॥ ਕਥਿਤ ॥ ਪੰਡਿਤ
 ਗੁਸਾਈਂ ਸਾਹੁ ਸਾਹਿਬ ਸਮਰ ਸੂਰ ਸਿਰਦਾਰਿਨਿ
 ਕੀ ਲੀਕੁ ਲੋਕ ਮੈ ਕਢਾਈਹੈ । ਰਾਜਾਰਾਵ ਉਮਰਾਇ
 ਜਾਦੇ ਸਾਹਜਾਦੇ ਜਿਨਿ ਦੇਸ ਪਤੀ ਮਹੀ ਪਤੀ ਦੋਲਤਿ
 ਬਢਾਈ ਹੈ । ਧਨਵਾਰੇ ਖੁਤਵਾਰੇ ਸੁੰਦਰੀ ਸਜੁਤਵਾਰੇ
 ਜਿਨਿ ਜਾਇ ਸਾਗਰਿ ਲੰਕੀਰਤਿ ਬਢਾਈ ਹੈ । ਦੇਵੀ

ਦਾਸ ਏਤੇ ਸਬ ਦੁਖਹੀ ਕੇ ਭਾਂਜਨਿ ਹੈਂ ਉਪਰਿ ਸੁਖੇਂ
 ਕੀ ਨੈਕੁ ਕਲਈ ਚਢਾਈ ਹੈ ॥ ੮੫ ॥ ਕਥਿਤ ॥
 ਪਲਮ ਪੰਖੇਰੁ ਮੈਂਚਿ ਲਿਯੈ ਹੈ ਅਕਾਸ ਮੈ ਤੇ ਬਾਘ
 ਬਰਬਜੋਰਨਿਤੈ ਦੇਖਿਯੋਸਲਾਕਈ । ਬਨਨ ਮੈ ਬਾਘ
 ਬਰਬਜੋਰਨਿ ਤੈ ਬਿਖਧਰ ਛੋਡੈ ਨਹੀ ਕਜੋ ਨ ਦੇਉ
 ਕਾਹੁਕੀ ਤਲਾਕਈ । ਅੰਡੇ ਜਲ ਜਾਲ ਮਿਸਜਲਚਰ
 ਮੈਂਚਿਲੀਨੇ ਕੀਨੇ ਆਇ ਬਸਿ ਜਹਾਂ ਉਤਨੀ ਜਲਾ-
 ਕਈ । ਦੇਵੀਦਾਸ ਕਹੈ ਕੋਉ ਕਬਹੂੰ ਬਚੈ ਨ ਕਜੋ ਹੂੰ
 ਦੇਖੋ ਤੀਨੋ ਲੋਕ ਕਾਲ ਕਰਿਕੀ ਚਲਾਕਈ ॥ ੮੬ ॥

ਲੋਭ ਸੇ ਨ ਐਗੁਨ ਪਿਸੁਨਤਾ ਸੇ ਪਾਤਕ ਨ ਸਾਚ ਸੇ
 ਨਾਤਪ ਨਾਹੀ ਈਰਖਾ ਸੇ ਦਹਿਨੋ। ਸੁਚਿ ਸੇ ਨ ਤੀਰਥ
 ਸੁਜਨਤਾ ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਨਾ ਚਾਹ ਸੇਨ ਰੋਗ ਤੀਨਿ ਲੋਕ
 ਮਾਹਿ ਕਹਿਨੋ । ਧਰਮ ਸੇ ਮੀਤਨਾ ਦੁਰਤ ਜੀਵ ਘਾ
 ਤਕ ਸੇ ਕਾਮੁ ਸੇ ਪਰਬਲ ਨਾਹਿ ਦੇਤਬ ਸੇ ਲਹਿਨੋ
 । ਚਿੰਤਾ ਸੇ ਨ ਸਾਲ ਦੇਵੀਦਾਸ ਤੀਨੋ ਲੋਕ ਕਰੈ ਸੰ-
 ਤੋਖੁ ਸੇ ਸੁਖੁ ਨਾਹਿ ਕੀਰਤਿ ਸੇ ਗਹਿਨੋ ॥ ੮੭ ॥ ਜੋ
 ਤੂੰ ਯਾਹਿ ਲੋਕ ਕੀ ਫਿਕਰ ਕਰੈ ਬੀਰ ਸੁਨਿ ਹਯਾ
 ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਚਿਤ ਬੀਚ ਤਨਕੋ ਨ ਧਰਨੀ । ਪਾਛਲੇ

ਕਰਮ ਤੇਰੇ ਤਿਨਹੀ ਬਨਾਇ ਰਾਖੀ ਸੋਈ ਤੋਹਿ ਇਹਾਂ
 ਆਵੈ ਭੋਗਵਤੀ ਭਰਨੀ । ਪੁਛਿ ਬੇਦਿ ਚਾਰਿ ਦੇਖਿ
 ਮਨ ਮੈ ਬਿਚਾਰਿ ਦੇਖਿ ਆਵੈ ਸੁ ਕਬੂਲਿ ਕਰਿ ਨਾਹੀਂ
 ਕਜੋਂ ਨੀ ਟਰਨੀ । ਦੇਵੀਦਾਸ ਜਾਨਿ ਕਹੈ ਯਹੈ ਪੁਰਖਾ
 ਰਥ ਹੈ ਮਾਨਸਹਿ ਚਿੰਤਾ ਪਰਲੋਕ ਹੀ ਕੀ ਕਰਨੀ
 ॥੮੮॥ ਦੇਖਿ ਦੂਰਿ ਹੀਤੇ ਦੇਵੀਦਾਸ ਗਏ ਪਨਿਘਰੋ
 ਪਥਿਕ ਪਜਾਸੇ ਥਲੁ ਜਲ ਕੇ ਬਿਚਾਰਿਕੈ । ਆਤੁਰ
 ਹੈ ਆਇ ਆਗੈ ਦੇਖੈ ਹਯਾ ਅੰਧੁ ਕੂਪੁ ਢੁਕਿਢਾਕਿਦੇਖੈ
 ਨੀਰ ਨਿਹੁਰਾਇ ਨਾਰਿਕੈ । ਗ੍ਰੀਖਮ ਕੀ ਪਜਾਸ

ਭੁਏ ਤੈਸੋਈ ਉਦਾਸ ਪੰਥੀ ਬੈਠ ਆਸ ਪਾਸ ਰੋਇ
 ਰਲੇ ਦੁਖ ਬਾਰਿਕੈ । ਆਸੁ ਪਾਤਕੀਚ ਜਾਤ ਆਵਤ
 ਜੇ ਦੇਖੇ ਤੇਤੇ ਡਹਕੇਨ ਕੋਕੋ ਇਹਕੂਪ ਮਾਰਿ ਵਾਰ ਕੈ
 ॥ ੮੯ ॥ ਕਥਿਤ ॥ ਤਾਪੈ ਕਹਾਂ ਮਾਂਗਿਯੈ ਜੋ
 ਮਾਂਗਨੈ ਕੋ ਦੇਖਿ ਕਾਹੁ ਕਾਮ ਲਾਗੈ ਕਹੈ ਹਾਥੁ ਕਹਜੋ
 ਨ ਕਰਤ ਹੈਂ । ਜਾਂਕੀ ਹੈ ਸੁਜਸੁ ਰੂਪ ਚਾਂਦਨੀ ਚਹੁੰ
 ਦਿਸਾਨਿ ਲੈਲੈ ਉਸਰਤ ਨਾਹੀ ਵੇਤੋ ਉਸਰਤ ਹੈ ।
 ਤਾਂਕੋ ਦੁਵਾਰ ਤਾਂਕੋ ਦੇਵੀਦਾਸ ਜੋਰਮਾ ਕੋ ਪਤਿ ਤੀਨਜੋ
 ਲੋਕ ਮਾਹਿ ਜਾਂਕੋ ਹਾਥੁ ਪਰਸਤ ਹੈ । ਮਾਂਗ ਪਰਮੇਸਰ

ਧੈ ਪਲ ਮੈ ਪਸੀਜੈ ਵਹ ਘਨੋ ਦਾਨੁ ਹੈਹੈ ਕਜੋਂ ਜੋ ਦਾਨ
 ਸਰਸਤ ਹੈ ॥ ੯੦ ॥ ਭਾਗ ਯਾਕੋ ਬਾਪ ਕਰਤੂਤਿ
 ਮਹਿਤਾਰੀ ਮਿਲਿ ਬੇਟੀ ਜਾਈ ਜਾਕੋ ਨਾਮੁ ਜਗ ਮੈ
 ਬਡਾਈ ਹੈ । ਪਾਰੀ ਗੁਨੀ ਧਾਵਰਨਿ ਬੁਧਿ ਦੂਧ ਧੋਖ
 ਏਕੈ ਦਿਨਿ ਦਿਨ ਏਵੀਦਾਸ ਕਰੈ ਸੁਖਦਾਈ ਹੈ ।
 ਬਜਾਹ ਕੋ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿ ਬਡੇਨਿ ਕੋ ਏਨਿ ਗਏ ਬਡੇ
 ਨਿਕੇ ਮਨ ਵਹ ਨੈਕੁ ਹੂੰ ਨ ਆਈ ਹੈ । ਛੋਟੇ ਵਾਹਿ
 ਚਾਹੈ ਤਿਨੈ ਵਹਿ ਨ ਕਬੂਲ ਕਰੈ ਯਾਤੇ ਜਗਿ ਮਾਂਝਿ
 ਭਾਰੀ ਏਕ ਯਹਿ ਬਾਈ ਹੈ ॥ ੯੧ ॥

ਭੁਖੇਨ ਕੋ ਭੁੱਜਨਾ ਥਕੇਨ ਕੋ ਸਥਾਨ ਰੂਪ ਆਸਰੋ
 ਨਿਰਾਸਰੋ ਕੋ ਨਿਘਰੇ ਕੋ ਘਰੁ ਹੈ । ਠੰਰ ਹੈ ਨਿਠਹਰੇ
 ਕੋ ਆਦਰ ਅਨਾਦਰੋ ਕੋ ਦੇਵੀਦਾਸ ਐਸੇਨਿ ਕੀ ਕੀ
 ਰਤਿ ਅਮਰੁ ਹੈ । ਮੂਲ ਦੱਲ ਫੂਲ ਫਲ ਬਲ ਕਰ
 ਪਲਵਨਿ ਦੇਹ ਦੇਤ ਕਸਕੈ ਨ ਮਾਨਹੁ ਅਜਰ ਹੈ ॥
 ਤਾਤੋ ਸੀਰੇ ਸਮ ਕੀਯੈ ਸਬ ਹੀ ਕੋ ਸੁਖ ਦੀਯੈ ਤਰ
 ਕੀ ਤਰਹਿ ਲੀਏ ਤੈ ਕਲਪ ਤਰੁ ਹੈ ॥ ੯੨ ॥ ਪਹਿ
 ਲੈ ਤੋ ਬਾਦਰੁ ਹੈ ਬਾਈ ਭਰਿਓ ਬਾਵਰੋ ਹੈ ਬੀਛੀ
 ਖਾਓ ਬੁਛੀ ਬੈਸਿ ਬੁਰੋ ਬਿਕਰਾਰ ਹੈ । ਮਦਰਾ ਕਛੁ

ਕ ਪਾਇਓ ਬਿਜਯਾ ਚਢਾਇਓ ਬੀਜ ਬੀਸਕ ਧਤੁਰੇ
 ਹੁਕੇ ਖਾਏ ਵਿਸਮਾਰ ਹੈ। ਤਾਹਿ ਮੈ ਕੁਛੇਕ ਪਾਗਜੋ
 ਤਾਤੈ ਡੋਲੇ ਭਾਗਜੋ ਭਾਗਜੋ ਏਤੈ ਪਰ ਭੂਤ ਲਾਗਜੋ
 ਐਸੇ ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ। ਦੇਵੀਦਾਸੁ ਕਹੈ ਤਾਕੋ ਬੈਦ ਨ
 ਬਲਾਓ ਕੋਊ ਕਹੈ ਧੋ ਬਿਚਾਰ ਵਾਕੋ ਕੋਨ ਉਪਚਾਰ
 ਹੈ ॥ ੯੩ ॥ ਦਾਬਿਲੈ ਬਕਾਰ ਪਾਂਚ ਪਾਂਚ ਪੁਨ ਚੁਕੈ
 ਮਤਿ ਛਾਡੈ ਚਕਾਰ ਚਾਰ ਚਾਰੁਨਿ ਮੈ ਬਸਜੈ। ਛੋਡੈ
 ਮਤਿ ਟੈ ਦਕਾਰ ਛੋਡਿ ਟੈ ਦਕਾਰ ਸਾਤ ਤੀਨ ਮਾਹਿ
 ਹਿਲਿ ਮਿਲ ਅਤਿ ਹੀ ਨ ਗ੍ਰਸਿਧੈ। ਹਾਹਾ ਚਾਰਿ

ਪਰਿ ਹਰਿ ਤੀਨ ਹਾਹਾ ਮਾਨਿ ਲੈ ਤੂੰ ਭੂਲਿ ਫੈ ਮ
ਕਾਰ ਮਾਝਿ ਕਬਹੂੰ ਨ ਰਸਿਯੈ । ਦੇਵੀਦਾਸ ਕੀਜੈ ਦੈ
ਉਕਾਰ ਲੈਭਕਾਰ ਤੀਨੇ ਏਕ ਹੀ ਨਕਾਰੁ ਮਾਝਿ ਸਾਰ
ਗੁਨ ਨਸਿਯੈ ॥ ੯੪ ॥ ਭਾਰਤੀ ਕੇ ਪੂਰੇ ਭੂਰੇ
ਉਜਰੇ ਅਨੇਕ ਗੁਨ ਜਿਨੈ ਦੇਖੈ ਰਾਜਨਿ ਕੀ ਡੀਠ
ਠਹਿਰ ਸਕੈ । ਅਰਥ ਕੇ ਸਮੁਦਾਇ ਕਵਿਰਾਇ
ਰਸਨਾ ਕੀ ਸੀਪਤੈ ਉਪਜੈ ਬਡਭਾਗੀਐ ਧਰਿ
ਸਕੈ । ਦੇਵੀਦਾਸੁ ਜੈਸੀ ਠੱਰ ਜੈਸੇ ਬਡੇ ਮਾਨਸ ਪੈ
ਲਿਐ ਜਾਇ ਇਨੈ ਧਨੁ ਤੈਸੋਈ ਹਰਿਸਕੈ । ਕਾਨ

ਨਿਪਕਾਸੇ ਖਰੇ ਖਾਸੇ ਮੁਕਤਾ ਸੇ ਇਨ ਕਵਿਨ ਕੇ
 ਬੋਲ ਤੋਲ ਮੋਲ ਕੋ ਕਰਿ ਸਕੈ ॥ ੯੫ ॥ ਡੋਲੈ ਨਹੀ
 ਘਨੇ ਘਰ ਬਨੇ ਸਾਰਦਾ ਕੇ ਬਰ ਬਾਤਨ ਸੁਘਰੇ
 ਸਾਲ ਡਾਰਡ ਉਦਾਰ ਮੈ । ਪਹਿਲੇ ਬਡਾਈ ਦੇਇ
 ਪੀਛੇ ਕਛੁ ਲੇਇ ਫਿਰਿ ਜਸ ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸੈ ਤਿਨੈ ਰਾਖ
 ਕਰਿ ਹਾਰਿ ਮੈ । ਪਰਾਚੀਨ ਪਾਪੁਨਿ ਤੈ ਸੁੰਮ ਸੇ
 ਲਵਾਰਨਿ ਮੈ ਜਾਇ ਪਰੈ ਕਰੈ ਕਹਾਂ ਭੁਜੇ ਮਾਨੈ
 ਭਾਰ ਮੈ । ਦੇਵੀਦਾਸੁ ਏਈ ਦੈ ਠਿਕਾਨੇ ਕਵਿ ਰਾਜਨ
 ਕੇ ਆਪੁ ਘਰ ਬਾਰ ਮੈ ਕਿ ਰਾਜ ਦਰਬਾਰ ਮੈ ।

੯੬ ॥ ਪੋਟਕੋ ਨਿਖਟ ਸੁਧ ਅਖਿਨਿ ਲਜੀਲੋ ਔਰ
ਉਰਕੋ ਗੰਭੀਰ ਹੋਇ ਮਹਾਂ ਮੀਠੇ ਮੁਖਕੋ । ਬਾਹਕੋ
ਪਗਾਰ ਪੁਨ ਪਾਇਕੋ ਅਡਿਗ ਹੋਇ ਬੋਲਨ ਸੋ ਸਾਥੋ
ਦੇਵੀਦਾਸ ਸੁਥੇ ਰੁਖਕੋ । ਮਨਕੋ ਉਦਾਰ ਢੀਲੋ ਗਾਥਕੋ
ਅਕੇਲੀ ਏਕ ਕਾਛਹੀਕੋ ਗਾਢੇ ਹੈ ਸਹੈਯਾ ਦੁਖਸੁਖ ਕੋ ।
ਪਚਿਕੈ ਪਿਤਮਹ ਨੈ ਐਸੋ ਕੈ ਸਿੰਗਾਰਜੋ ਤਬ ਯਾਤੈ ਕਛੁ
ਔਰ ਹੂੰ ਸਿੰਗਾਰ ਹੈ ਪੁਰਖਕੋ ॥ ੯੭ ॥ ਰਾਜਾ ਹਰੀਚੰਦ
ਭਲੀਭਾਂਤਿ ਕਰ ਰਾਖਜੋ ਦੇਵੀਦਾਸ ਯਾਕੇ ਬਦਲੇ ਬਿ
ਪਤ ਮੂੰਡ ਔਡਿਯੋ । ਚੇਰੀ ਯਾਕੀ ਲੱਛਮੀ ਸੁਜਸ ਜਾਕੋ

ਪੂਤ ਦਯਾ ਦਾਨ ਮਯ ਦੇਹੁ ਕਛੁ ਚੁਕਨਿ ਨਿਗੋਡਿਯੋ ।
 ਬਿਗਰਜੋ ਨ ਅੰਗ ਕਛੁ ਪਾਤਿਕ ਕ੍ਰਿਯੋ ਨ ਜਾਇ ਪਾਤ
 ਤੈ ਉਤਰਜੋ ਕਛੁ ਰਾਹਤਨ ਕੋਡਿਯੋ । ਪਰਿ ਯਾ ਸਪੁਤ
 ਸਹਿਸਾਹੀ ਕਾਹੇ ਛਾਡਤ ਹੋ ਸੱਤਜ ਕਹੂੰ ਦੁਖ ਨਲਗਾਉ
 ਤਬ ਛੋਡਿਯੋ ॥ ੯੮ ॥ ਕ੍ਰਿਤਕ ਕਰੂਪ ਕਰਤਾਰ ਮਾਰੇ
 ਕੰਦਰਜ ਅੰ ਜਸਕੇ ਭਾਜਨ ਨਾ ਰਤੀ ਤਰਾਂ ਰਾਲੋਹੈ ।
 ਆਵਤ ਗੁਨੀਹਿ ਦੇਖ ਕਾਰੇ ਪਰ ਜਾਹਿ ਤਾਰੇ ਜੋਰੈ ਨਹੀ
 ਡੀਠਤਿਨਿ ਕੋਤੋ ਕਬਿ ਕਾਲੋਹੈ । ਉਜਰੇ ਉਦਾਰ ਜਿਨੈ
 ਪਾਂਚਨ ਸੈ ਬੈਠਨੋ ਹੈ ਜਸਕੋ ਨਕੇਤ ਅੰਰ ਰਸਕੋ ਰਸਾਲੋ

ਹੈ। ਰੀਝੈ ਚਾਰ ਬਾਕ ਮਾਨੈ ਮੇਰੁ ਕੈ ਤਿਨੁਕਾ ਗਨੈ
 ਦੇਵੀਦਾਸ ਏਤੋ ਕਵਿ ਤਿਨਕੋ ਸਮਾਲੋ ਹੈ ॥ ੯੯ ॥
 ਸੂਰਬੀਰ ਰਾਖੈ ਸੋ ਤੋ ਭੋਗਵੈ ਬਸੰਧਰਾਕੋ ਕਵਿਨ ਕੋ
 ਅਦਰੈਗੋ ਸੋਈ ਜਸੁ ਪਾਵੈਗੋ। ਭੀਰ ਪਰੈ ਤਬੈ ਕੰਨ
 ਲਰੈ ਰਜਪੁਤ ਬਿਨਾ ਕਵਿਨਕੋ ਦੀਯੇ ਬਿਨਾ ਕੰਨ
 ਜਸ ਗਾਵੈਗੋ। ਦੇਵੀਦਾਸ ਕਹੈ ਜਾਕੇ ਏਈ ਦੁਲਵਾਜ
 ਮੇ ਹੈਂ ਜਗਮੁਲ ਨੀਕੀ ਭਾਂਤਿ ਸੋਈ ਸਰਸਾਵੈ ਗੋ।
 ਠਾਕੁਰਕੋ ਜਾਯੋ ਬਡੇ ਠਾਕੁਰ ਕਹਾਯੋ ਚਾਹੈ ਸੋਤੋ ਇਨ
 ਵੈਨ ਹੀ ਕੋ ਅੰਗਹਿ ਲਗਾਵੈਗੋ ॥ ੧੦੦ ॥ ਤਜੈ ਰਾਜ

ਨੀਤੈ ਕਰੈ ਗਾਜਤ ਅਨੀਤੈ ਅਰੁ ਭਾਜਤ ਅਨੀਤੈ ਧ
 ਰਨੀ ਤੈ ਜੇ ਸਵਾਏ ਹੈ । ਮਾਂਗਨੈ ਬੁਲਾਵੈ ਐ ਗੁਮਾਗਨੈ
 ਬੁਲਾਵੈ ਨਾਹਿ ਭਾਗਨੈ ਬੁਲਾਵੈ ਖਾਇਤੇਈ ਮਨ ਭਾਏ
 ਹੈ । ਰੀਝੈ ਨਾ ਰਿਝਾਏ ਮੁਹੁ ਖੀਝ ਉਠੈ ਜਾਨਤਨ ਦਾਏ
 ਦੇਵੀ ਜਾਨਤ ਏ ਦਾਏ ਹੈ । ਰਾਜਾਰਾਇ ਰਾਨੈ ਗੁਨਗਾਨੈ
 ਤੇ ਨ ਮਾਨੈ ਮਾਂਗੈ ਸਬ ਤੇਜ ਮਾਨੈ ਅਬ ਤੇ ਜਮਾਨੈ
 ਆਏ ਹੈਂ ॥ ੧੦੧ ॥ ਸੰਪਤਿ ਗਵੀਐ ਛਾਡੀ ਰਸੋਈ
 ਰਛੀਐ ਛਾਡੀ ਸੁੰਦਰ ਮਛੀਐ ਛਾਡੀ ਸੁਪਨੋ ਸੋ ਹੈ ਗਯੋ
 । ਬੂਢੇ ਪਿਤ ਮਾਤ ਛਾਡੇ ਭਾਈ ਫਿਲਲਾਤ ਛਾਡੇ ਬੇਟਾ

ਬਿਲਲਾਤ ਛਾਡੇ ਆਪਨੇ ਉਪੈਗਇਓ । ਠਾਢੇ ਦਾਸੀ
 ਦਾਸ ਛਾਡੇ ਘੋਰਾ ਖਾਤ ਘਾਸ ਛਾਡੇ ਯਾਰ ਆਸਪਾਸ
 ਛਾਡੇ ਸਬੈ ਦੁਖ ਦੈਗਇਓ । ਦੇਵੀਦਾਸ ਆਪਨੇ ਲਗੈ
 ਨ ਕੋਉ ਏਕੋ ਸਾਥ ਦੇਖੋ ਵਹਿ ਆਪਨੇ ਕੀਓਹੀ ਸਾਥ
 ਲੈਗਇਓ ॥ ੧੦੨ ॥ ਜੰਗਨ ਸਿੰਗਾਰੇ ਭਾਰੇ ਡੀਲ
 ਕੇ ਡਰਾਰੇ ਵਾਰੇ ਰੂਪਕੇ ਉਜਾਰੇ ਪਜਾਰੇ ਬਹੁਭੋਗਦੇ
 ਧਰੈ । ਉਦੈਸੇ ਗਾਰਾਰੇ ਗਲੀਨਕੇ ਗਾਰੇ ਵਾਰੇ ਇਤਨੇ
 ਉਖਾਰੇ ਸਾਰੇ ਕਾਮਨਾ ਕਛੁਸਰੈ । ਮਹਾਂ ਭਾਰ ਭਰਜੈ
 ਜਬ ਗਿਰਜੈ ਰਥ ਰੇਤੁ ਮਾਝਿ ਦੇਵੀਦਾਸ ਦੋਟ ਪੂਛੈ

ਨਾਹੀ ਭਲੇ ਸੁ ਪਰੈ । ਧੀਰ ਧੂਰ ਧੂਸਰਕੈ ਧਰਜੋ ਕਰ
 ਤਿਹ ਠੈਰ ਕੰਧੁਦੈ ਧੁਰੰ ਧਰੈ ਧੁਰਾਧਰੈ ਧਰਾਧਰੈ ॥੧੦੩॥
 ਕੰਡਿਲੀਯਾ ॥ ਕੰਨਹਿ ਮਿਸਗਨਿਯੈ ਨਹੀ ਜੋ ਪਾਂਚ
 ਨ ਕੇ ਮਾਇ । ਤਾਕੀ ਜਨਨੀ ਮੈ ਗਨੀ ਨਹੀ ਸਪੁਤੀ
 ਬਾਂਝਿ । ਨਹੀ ਸਪੁਤੀ ਬਾਂਝ ਜਾਇ ਪੂਤਹਿ ਤਨੁ ਥੋਯੈ ।
 ਤੇਗਤਜਾਗ ਕਰਹੀਨ ਦੀਨ ਖਾਯੈ ਅਰ ਸੋਯੈ । ਰੋਵਤ
 ਪਿਤਰੁ ਅਕਾਸ ਆਸ ਛੋਡੈ ਮੁਖੁ ਮੋਨਹਿ । ਬੈਰੀ ਮਾਂਗ
 ਨਿ ਦੇਖਿ ਰਹੈ ਘਰਕੇ ਘੁਸ ਕੋਨਹਿ ॥੧੦੪॥ ਕਥਿਤ
 ॥ ਏਕ ਰਾਹਿ ਅਸੋਹੈ ਜੋ ਰਲਿ ਬੋਹੈ ਸਬ ਕੋ ਸੁਤਾਕੋ ਫਿਕਰ

ਨ ਕਾਹੁਯਾਹਿ ਭਾਂਤਿ ਰਲੈਗੀ । ਗਜ ਘੋਰਾ ਐ ਖਜਾਨੈ
 ਅਜਾਨੈ ਯਾਹਿਜਾਨੈ ਭਾਰੀ ਭਾਰੀ ਸੰਜ ਬਰਦਾਰੀ ਪੈ
 ਨ ਹਲੈਗੀ । ਏਕੈ ਹੈ ਉਪਾਇ ਸੋਈ ਮਨ ਬਚ ਜਾਨਿ
 ਬੋਰੈ ਸਬਸਾਥ ਚਲੈ ਅਰ ਦੂਨੀ ਦੂਨੀ ਫਲੈਗੀ । ਹਾਥੀ
 ਉਟ ਗਢੇ ਖਚਰਾਰਾ ਪੈ ਨ ਚਲੈਗੀ ਦੇਵੀ ਬ੍ਰਹਮਨ
 ਹਾਥਪਰ ਧਰੋਗੀ ਸੋ ਚਲੈਗੀ ॥ ੧੦੫ ॥ ਭਾਗਨਿ ਸੰ
 ਫੰਜ ਸੰਗ ਚਲੈ ਚਤੁਰੰਗ ਚਲੈ ਸੁਗਮ ਹੈ ਹਾਥੀ ਪੈਨੀ
 ਸਾਨਨਹ ਲਾਇਬੇ । ਗੋਤਲ ਮੈ ਬਡੇ ਆਗੇ ਕੋਤਲ ਹੁੰ
 ਚਲੈ ਐਰ ਸੁਗਮ ਹੈ ਮਾਥੇ ਪਰ ਚੰਰਕੋ ਫੁਲਾਇਬੇ ।

ਤੋਪਨਕੇ ਗੋਲਾ ਚਲੈ ਸੈਨਾਕੇ ਗਾਲੋਲਾ ਚਲੈ ਚਢੈ ਘੋਰੈ
 ਦੌਰਿ ਅਰਿ ਪੁਰਕੋ ਜਰਾਇਬੇ । ਸੁਗਮ ਹੈ ਦੇਵੀ ਤੀਰ
 ਤੁਪਕ ਚਲਾਇਬੇ ਪੈ ਕਠਨ ਹੈ ਠਾਕਰਿ ਜੁ ਕੀਰਤਿ ਚ
 ਲਾਇਬੇ ॥ ੧੦੬ ॥ ਮਾਨੁਖ ਮੈ ਲੱਛਨ ਬਤੀਸ ਦਾਂਤ
 ਹੁੰ ਬਤੀਸ ਦੋਇ ਏਸਮਾਨ ਰਾਜਨੀਤਮੈ ਸਬੈਕਹੈ । ਦੋਉ
 ਆਛੇ ਉਜਰੇ ਹੈ ਦੋਉ ਸੋਭਾ ਦੇਤਦੇਵੀ ਦੋਉ ਆਛੈ ਰਾ-
 ਖਿਮੈ ਅਪਨੇਹਾਥਮੈ ਗਹੈ । ਦੋਉ ਏਕ ਸਾਥੀ ਹੈਂ ਕਦਾ
 ਚਿਤ ਲੱਛਨ ਜੋ ਰਹੈ ਤੈ ਰਹੈਈ ਔਰੁ ਦਾਂਤ ਢਹੈ ਤੈ
 ਢਹੈ । ਸਭਾ ਮਾਂਝ ਬੈਠਿ ਬਡੇ ਮਾਨਸੁ ਕਹਾਇ ਜਬ

ਵਾਂਤ ਕਾਢਿ ਦੀਨੈ ਤਬ ਲੱਛਨ ਕਰਾਰ ਹੈ ॥ ੧੦੭ ॥
 ਬਹਰੇ ਕੇ ਆਗੇ ਬੀਨ ਬਜਾਇਬੋ ਕਰੋ ਅਰੁ ਆਂਧਰੇ
 ਕੇ ਆਰਸੀ ਦਿਖਾਇਬੋ ਕਿਨ ਕਰੋ । ਉਸਰਮੈ ਚਾਰ
 ਮਾਸ ਬਰਸਬੋ ਕਰੋ ਕਜੋਂ ਨਸਾਨ ਪੁੰਛਿ ਸੁਤਕੋ ਸੁਧਾਰ
 ਸੁਧੀਕੈ ਧਰੋ । ਮੁਰਖੁ ਕੇ ਆਗੇ ਐਸੇ ਗੁਨਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸੁ
 ਬਾਦ ਰਚਿ ਰਚਿਕੈ ਬਨਾਉ ਪਚਿ ਪਚਿ ਕੈ ਮਰੋ ।
 ਦੇਵੀਯੈ ਕਬਲਿ ਹੈ ਜੁ ਪਾਲੈ ਹੁੰ ਤੁੰ ਪਰੋ ਪਚਿ ਮੁਰਖ
 ਕੈ ਪਾਲੈ ਕੋਈ ਕਬਹੂੰ ਜਿਨਿ ਪਰੋ ॥ ੧੦੮ ॥ ਆ-
 ਪਨ ਅਕੇਲੋ ਆਸ ਪਾਸ ਸਬ ਬੈਰੀ ਤਬੁ ਦਾਂਤਨ ਮੈ

ਜੀਭ ਜੈਸੀ ਤੈਸੀ ਭਾਂਤਿ ਰਹੀਐ । ਜਾਨੀਐ ਨਿਕਸ
 ਪੈਠਿ ਚਲੀਐ ਨਰਮ ਹੁਕੈ ਨੇਹੁ ਕਰੈ ਤੋਪੈਵਾ ਸਨੇਹ
 ਸੋਨ ਨਹੀਐ । ਅਨਿਮਿਲੈ ਮਿਲਜੋ ਸੋ ਦਿਖਾਏ
 ਇਤੈ ਪਰ ਜੋ ਸਤਾਵੈ ਤੰਗੀ ਦੇਵੀ ਦਾਸੁ ਸਮੇ ਪਾਇ
 ਸਹੀਐ । ਦਾਉ ਪਰੈ ਏਕੁ ਬੋਲੁ ਐਸੋ ਬੋਲੀਐ ਜੁ-
 ਠਿਗਾ ਐਰੁ ਪੈ ਦਿਵੈਯੇ ਜਬ ਫੇਰੁ ਕਰਜੋ ਚਹੀਐ
 ॥ ੧੦੯ ॥ ਕਾਹੁੰਕੇ ਬਰੇਡੇ ਕਾਂਗ ਬੈਠਜੋ ਕਾਇ ਕਾਇ
 ਕਰੈ ਦੇਵੀਦਾਸੁ ਵਰ ਵਾਰੋ ਮਾਰਿਬੋ ਮਨੇ ਧਰਿਓ ।
 ਬੈਠਨਿ ਮੈ ਸੁੰਦਰੀ ਸੋ ਕਹਜੋ ਖੰਡੋ ਲਜਾਉ ਮੇਰੋ

ਸੈਨਨਿ ਧਨੁਖੁ ਬਾਨ ਮਾਂਗਜੋ ਛਲਿਹੈਕਰਜੋ । ਨਿਧਰ
ਕ ਬਾਇਸੁ ਵਾ ਬੋਲਿ ਪਰਿ ਬੈਠੋ ਰਹਜੋ ਵਹਿ ਬੈਂਚਿ
ਤੁਕਾ ਮਾਰਿਓ ਮਹੀਮੈ ਗਿਰ ਪਰਿਓ । ਗਿਰਤਿ ਮੈ
ਕਾਕ ਕਹਿਓ ਹੋਂ ਤੋ ਸਦਾ ਜੀਵਤਿ ਹੋ ਜਾਕੋ ਬੋਲਿ
ਮਰਿਓ ਸੁ ਮਰਿਓ ਨਾਹਿਹੋਂ ਮਰਿਓ ॥੧੧੦॥ ਜੋਉ
ਗੁਨ ਗਾਹਕ ਹੈ ਗੁਨ ਤੋ ਸਿਖੈਯੈ ਤਾਹਿ ਔਗੁਨ ਕੇ
ਗਾਹਕ ਕੇ ਗੁਨੀਤੋ ਕਹਾ ਕਰੈ । ਲੋਕ ਲੀਕ ਲੋਪੈ
ਏਕੁ ਪਾਪ ਹੀਕੀ ਠੀਕ ਜਾਹਿ ਠੀਕ ਬਾਤ ਏਕੋ
ਨਾਹਿ ਚੀਕਨੋ ਰਹਾ ਕਰੈ । ਲਾਜਨ ਕਹੇ ਕੀ ਏਕ

ਨੇਕੀ ਨਹੀ ਦੇਕੀ ਨਕਦੇਕੀ ਔਰੁ ਸੁਨੈ ਵੈਸੋ ਬਹਿਯੈ
 ਕਹਾ ਕਰੈ । ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰਸੰਗ ਤੈ ਬੁਰੋਉ ਭਲੋ ਹੋਇ
 ਦੇਵੀ ਵੈਸੇਵੈ ਅਸੰਗਤਿ ਕੋ ਸੰਗਤ ਕਹਾ ਕਰੈ ॥ ੧੨੨
 ॥ ਸਵੈਯਾ ॥ ਬਾਹਰਿ ਔਰੁ ਹੀ ਭੀਤਰਿ ਔਰਹੀ
 ਬਾਪੁ ਕੋ ਪੂਤੁ ਨ ਪੂਤੁ ਹੈ ਮਾਕੋ । ਭੀਰੁ ਪਰੈ ਨਹਿ
 ਕੋਡੀ ਕੇ ਕਾਮ ਕੋ ਅਛਰ ਏਕ ਨਹੀ ਸੁਭ ਜਾਕੋ ।
 ਆਸ ਕਰੀ ਤੇ ਨਿਰਾਸ ਭਏ ਦੇਵੀ ਜੋ ਬਕ ਸਿਉ
 ਨਿਕਸਿਉ ਤਬ ਆਕੋ । ਠਾਕੁਰੈ ਠਾਕੁਰ ਜਾਨਤ ਹੈ
 ਯਹ ਠਾਕੁਰਿ ਤੋ ਨਿਕਸਿਉ ਮਲਮਾਕੋ ॥ ੧੧੨ ॥

ਕਥਿਤ ॥ ਬੈਰੀਨਿ ਕੋ ਹੋਰਿ ਮਾਰੈ ਗਢਿ ਕੋਟ ਪੋਲਿ ਖਾਰੈ
 ਅਗੰਜਨਿਗੰਜ ਡਾਰੈ ਹੋਤਗਾਲ ਗੋਤਹੈ । ਪਰਥੈ ਅਸਾਰ
 ਸਾਰੈ ਦਾਰਿਦ ਦਰੇਰਿ ਮਾਰੈ ਦੇਵੀਦਾਸੁ ਹਜਾਂ ਜਿਨਿਕੈ
 ਜਸਕੋ ਉਦੋਤੁ ਹੈ । ਐਸੇ ਕਵਿ ਰਾਜਨ ਕਹੈ ਗੁਨ ਰਾ
 ਜਨਕੇ ਗੁਨਫਹਤਰਾਜਾਗਾਈ ਤਕਿ ਯਨਿਸੋਤਹੈ । ਓਚੈ
 ਮੁਹ ਗੁਰੁ ਤਾਨਿ ਲੇਪ ਤਾਰ ਅਭਿ ਖੇਕਿ ਪਟ ਬੰਧ ਵਰੁ
 ਏਤੇ ਦੁਖਨਕੋ ਹੋਤਹੈ ॥ ੧੧੩ ॥ ਪਚੈ ਨਾਹੀ ਭਾਡਦਾਲ
 ਮੰਗਹੁਕੀ ਪਚੈ ਨਾਹੀ ਪਚੈ ਨਾਹੀ ਮਿਸੀ ਰੋਟੀ ਪੇਟ
 ਅਵਦਾਤ ਹੈ । ਲਵਾਕੇ ਪਰੋਜ ਹੂੰ ਸੋ ਫੁਲਿ ਆਵੈ ਪਲ

ਕਮੈ ਫੁਲਕਾ ਫਲੌਰੀ ਪਰੈ ਨਾਹਿ ਯਾਹਿ ਭਾਂਤਿ ਹੈ ।
 ਕਢੀ ਹੁੰਕੇ ਚਾਟੈ ਦੋਇ ਬਾਂਢੀ ਹੈ ਨਦੀ ਸਮਾਨ ਦੇਵੀ
 ਦਾਸ ਏਕੋ ਖੀਲ ਉਦਰ ਨ ਮਾਤਿ ਹੈ । ਐਸੇ ਮੰਦ
 ਭੂਖੁ ਮਾਇ ਦੇਹ ਰਾਖਿਬੇਕੇ ਏਕ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੈ
 ਭਾਰੀ ਰੀਝਿ ਪਚ ਜਾਤਹੈ ॥ ੧੧੪ ॥ ਜਾਹੀਕੋ ਤੁ
 ਚਾਕੁਰ ਹੈ ਤਾਹੀ ਕੀ ਲੁਗਾਈ ਤਕੈ ਬਾਟ ਕੋ ਤੰਮਾਰੈ
 ਯਹਿ ਗਜਾਨ ਕਿਤ ਕੋ ਗਹਾ । ਜੋ ਕਹੈ ਪਰਾਰਵਧ
 ਸੇਤੀ ਯਹਿ ਆਵਤ ਹੈ ਆਇ ਬਰਤਾਇ ਦੇਹ ਯਹ ਮਤੈ
 ਹੈ ਮਹਾ । ਅਪਨੀ ਸੋ ਤੋਰੋ ਯਹਿ ਲੈਕੈ ਤੁਮ ਗੀਠਿ ਜੋਰੋ

ਯਹਿ ਬਿਪਰੀਤ ਦੇਖੈ ਹਮੈ ਤੋ ਲਗਜੋ ਬਹਾ। ਏਰੇ ਭੈਯਾ
 ਰਾਮ ਕੇ ਹੋ ਰਾਮਕੀ ਤੋ ਛਿਟਕਾਈ ਰਾਮਕੀ ਲੁਗਾਈ
 ਸੇਭੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਬੋ ਕਹਾ॥ ੧੧੫ ॥ ਸਵੈਯਾ ॥ ਜਬ
 ਛੀਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮਥਜੋ ਨਿਕਸਜੋ ਬਿਖੁ ਲੱਛ ਸਹੋਦਰਿ ਹੈ
 ਤਬਕੇ । ਯਹਿ ਜਾਨਕੈ ਸਾਧਨ ਲੱਛਿ ਤਜੀ ਜੁ ਯਹੈ
 ਮਨ ਮੋਹਤਹੈ ਸਬਕੇ । ਬਿਖਈ ਜਨ ਕੈ ਬਿਖ ਬੇਲਿ
 ਯਹੈ ਜੁਰਹੈ ਲੱਛਮੀ ਮਦਮਾਹਿ ਛਕੇ । ਹਰਿਹੋਤ ਲਗੈ
 ਤਬ ਜਾਨੀਐ ਯੈਂ ਬਿਖੁ ਬੇਲਿ ਲਗੈ ਫਲਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਕੇ
 ॥ ੧੧੬ ॥ ਸੁਾਸ ਘਟੀ ਜੁ ਘਟੀ ਸੁ ਘਟੀ ਅਬਿ ਛੋਡ

ਗਾਣੀ ਪ੍ਰਗਾਣੀ ਅਕਾਣੀ ਹੈ । ਜੋਰ ਜਾਣੀ ਨ ਕਾਣੀ ਭਵ
 ਪਾਸਿ ਟਾਣੀ ਫਕਾਣੀ ਉਲਾਣੀ ਸੁਲਾਣੀ ਹੈ । ਮੈ
 ਜੁਰਾਣੀ ਕੁਰਾਣੀ ਸੁਨੁਣੀ ਸਬ ਬੇਦ ਬਢੀ ਮਤਿ ਮੁਢ
 ਬਢੀ ਹੈ । ਏਵੀ ਲਾਣੀ ਨ ਤ੍ਰਿਖਾ ਉਲਾਣੀ ਗਤਿ ਕੇਸ
 ਲਾਣੀ ਜਮ ਹਾਥ ਲਾਣੀ ਹੈ ॥ ੧੧੭ ॥ ਕਥਿਤ ॥
 ਜਬ ਜਬ ਗਾਢ ਪਰੀ ਏਸਨਿਕੋ ਏਵੀ ਏਸ ਤਬ ਤਬ
 ਹੀ ਸਹਾਇ ਹਰਿਜੂਨੈ ਕੀਨੋ ਹੈ । ਜੈਸੇ ਕਛੁ ਨਰ ਹਰਿ
 ਏਵਜੁ ਦਯਾ ਨਿਧਾਨ ਐਸੇ ਕੰਨ ਅਵਤਾਰ ਦਇਆ
 ਰਸਿ ਭੀਨੋ ਹੈ । ਮਾਤਾਨਿਕੇ ਪੇਟਤੈ ਸਰੂਪ ਧਰੈ ਠੰਰ

ਠੰਰ ਸੋਤੇ ਹੈ ਉਚਿਤ ਐਸੇ ਠੰਰ ਕੋ ਪ੍ਰਬੀਨੋ ਹੈ।
ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਹੇਤ ਜਾਨ ਨਾਥਰ ਕੋ ਕਾਂਧੇ ਆਪ ਪਾਥਰ
ਕੋ ਪੇਟ ਮੈ ਤੇ ਅਵਤਾਰ ਲੀਨੋ ਹੈ ॥ ੧੧੮ ॥

ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਦੇਵੀਦਾਸ ਕਥਿਤ ਕ੍ਰਿਤ ਰਾਜਨੀਤ

ਸੰਪੂਰਣ

ਸੰਮਤ ੧੯੫੯ ਬਿਕ੍ਰਮੀ

ਹੇਠਾਂ ਲਿਖੇ ਪੁਸਤਕ ਸਾਡੇ ਪਾਸੋਂ ਮੰਗਾਓ
 ਸ਼ਰੀਰਕ-ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਹਿਕਮਤ ਦਾ ਐਸਾ ਅਛਾ
 ਗ੍ਰੰਥ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦੇ ਪੜਨ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ
 ਖਬਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਹੋਕੇ ਛਾਪਿਆ
 ਗਿਆ ਹੈ ਦੇਖਨ ਦੇ ਲਾਇਕ ਹੈ
 ਪ੍ਰਿਯਾ ਵੱਡੇ-ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
 ਆਦਿ ਦੇ ਕਠਨ ਸਬਦਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਿਯਾ ਜੋ ਬਹੁਤ ਮੇਹਨਤ
 ਨਾਲ ਛਪਾਏ ਗਏ ਹਨ ਅਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੜਨ ਨਾਲ
 ਅਰਥ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਆਦਿ ਵਰਮਜਾਨਾ ਅਰ
ਸਬਤੋਂ ਮੋਟਾ ਬਹੁਤ ਪਕੀ ਜਿਲਦ ਦਾ ਮੋਖ ੨॥ ਥੀਂ
੩੦॥ ਤਕ ਪੰਜ ਗ੍ਰੰਥੀਆਂ ਅਰ ਦਸ ਗ੍ਰੰਥੀਆਂ ਵਧੀਆ
ਥੀਂ ਵਧੀਆ ਮੋਖ ॥ ਥੀਂ ਲੈਕੇ ੨॥ ਤਕ ਤਜਾਰ ਹਨ
ਇਕ ਪੰਜ ਗ੍ਰੰਥੀ ਹੁਣੇ ਹੀ ਛਪੀ ਹੈ ਉਹ ਬਹੁਤ ਮੋਟੀ
ਹੈ ਦੇਖਣ ਦੇ ਲੈਕ ਹੈ ਮੋਖ ਸਿਰਫ ੨॥ ਸ੍ਰੀ
ਖੜਗਧਾਰੀ ਹੁਲਾਸ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਗੋਬਿੰਦ
ਸਾਹਿਬਜੀ ਦਾ ਹਾਲ ਹੈ ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ੧॥
ਸ੍ਰੀ ਕਲਗੀਧਰ ਹੁਲਾਸ ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲੀ ਦੀ ਬੋਲੀ

ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਹਾਲ ਬਹੁਤ
 ਚੰਗਾ ਹੈ ॥॥॥ ਸਾਖੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਜਿਲਦ ਸਮੇਤ ੨)
 ਹੋਰ ਸ਼ਹੀਦ ਹੁਲਾਸ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਚਰਿਤ੍ਰ ਦਸਮੇ
 ਗੁਰੂਦਾ ਅਰ ਖਾਲਸਾ ਵਿਆਹ ਪਧਤੀ ਜਿਸ ਵਿਚ
 ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦੇ ਵੇਲੇ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਅਰ ਸਾਰੇ ਤ੍ਰੀਕੇ
 ਲਿਖੇ ਹਨ ਛਪਕੇ ਤਿਆਰ ਹੈ ॥ ਇਸਦੇ ਸਿਵਾਇ
 ਜਿਸ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਚਿਠੀ ਲਿਖੋ ॥

ਭਾਈ ਹਰੀਸਿੰਘ ਗੁਰਦਿਤਸਿੰਘ ਪੁਸਤਕਾਂ
 ਵਾਲੇ ਬੰਗਾ ਸਿੰਘ ਪੁਰੀਆਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ